

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 50.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1894

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ παρελθούσα δευτέρα παρεδόθη τῇ κοινῇ μητρὶ γῆ τὸ σκῆνος μονάρχου πᾶσαν τὴν ὑψηλίον πληρώσαντος διὰ τοῦ ὀνόματος, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῶν εὐεργετικῶν τῇ ἀνθρωπότητι ἀρετῶν αὐτοῦ. — Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ Ἀλέξανδρος ὁ Βιρνοπολιός, δεξάμενος τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀφωσιωμένης καὶ ἀπαρμυθῆτου καὶ πρὸς τὸν ἔξοχον χαρακτῆρα αὐτοῦ τελείως ἠρμολομένης συζύγου, προσφιλῶν καὶ φιλοστόργων καὶ ταῖς ἀρεταῖς τοῦ πατρὸς στοιχοῦντων ἕκαστον ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐτοῦ τέκνων, συγγενῶν ἀνυποκρίτως θρηνοῦντων τὴν πρόωρον στέρτην μέλους ὡς ὀλίγα ἄλλα κλείσαντος τὸν οἶκον τῶν Ρωμανῶν, ἡγεμόνων καὶ ἡγεμονιδῶν καὶ ἄλλων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων λαῶν, εἰλικρινῶς πενθοῦντων τὸν θάνατον τοῦ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη διὰ τῆς φιλανθρωπίας τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ καὶ τῆς συνεισφοράς πολιτικῆς δυνάμεντος νὰ διατηρήσῃ αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης, προεπέμψθη μετ' ἐπισιμότητος, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδεν ἢ Πετρούπολις καὶ ὑπὸ τὰ εἰλικρινῆ δάκρυα συμπάσης τῆς Ρωσίας εἰς τὴν ὑστάτην αὐτοῦ κατοικίαν, τὸ ἔργον αὐτοῦ καταλείπων ὑπογραμμὸν πρῶτα μὲν τῷ υἱῷ καὶ διαδόχῳ αὐτοῦ ἐν τῷ θρόνῳ, εἶτα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡγεμόσι καὶ ἄρχουσι τοῦ κόσμου, τοῖς ἐπιθυμοῦσιν οὐ μόνον νὰ λέγωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ ᾧσι πατέρες τῶν λαῶν αὐτῶν καὶ παράγοντες τῆς εἰρηνικῆς ἀναπτύξεως τῶν εὐρωπαϊκῶν ἔθνων. — Οὕτω, κατατεθείσης τῆς σοροῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ναοῦ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου παρὰ τὴν σορὸν τοῦ Μεγάλου Πέτρου καὶ τῶν ἄλλων τῆς κραταιᾶς αὐτοκρατορίας ἡγεμόνων, ἐκλείσει μία ἔτι σελίς τῆς νεωτέρας ρωσικῆς ἱστορίας, ἡ σελίς ὅμως ἐκείνη, ἥτις, πρὸς τῷ ὅτι θὰ εἰκονίσῃ τοὺς τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης λαοὺς προηγημένους ἐν ἀνικαύστῳ πρότερον εὐημερίᾳ, περιλαμβάνει τοῦτο τὸ ἀσυγκρί-

τως λαμπρότερον καὶ πολυτιμότερον τῶν ἄλλων εὐκλεῶν σελίδων κόσμημα, ὅτι τὴν εὐημερίαν ταύτην ἀναγράφει καρπὸν, οὐχὶ πολέμων καὶ αἱμάτων, ἀλλ' ἐργασίας εἰρηνικῆς, τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς ἐπεκτείνασθαι οὐ μόνον καθ' ἅπασαν τὴν ἀχανῆ αὐτοκρατορίαν τῶν Τσάρων, ἀλλὰ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν γηραιὰν ἡμῶν ἡπειρον, τὴν ἀπὸ τοῦ νεφωτιστοῦ σχετικῶς Βορρᾶ φωτισθεῖσαν περὶ τῶν μέσων τῆς ἀναπτύξεως τῆς εἰρηνικῆς τῶν ἔθνων εὐημερίας.

Εὐτυχῶς αἱ περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ νέου αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας ἐνδείξεις ἐξακολουθοῦσι παγιοῦσαι τὴν ἀρχικῶς διατυπωθεῖσαν γνώμην, ὅτι ὁ τσάρος Νικόλαος ὁ Β' ἐσωτερικῶς μὲν θὰ ἐπιστήσῃ, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ πατρὸς ἐπιδαψιλευθέντα τοῖς λαοῖς τῆς αὐτοκρατορίας ἀγαθὰ διὰ φιλελευθερωτέρων τινῶν παραχωρήσεων, ἐξωτερικῶς δὲ θὰ ἐξακολουθήσῃ καλλιεργῶν τὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μονάρχου ἐγκαινισθεῖσας πρὸς τὰ ξένα κράτη σχέσεις, μάλιστα δὲ τὰς πρὸς τὴν Γαλλίαν. — Καὶ προκύπτει μὲν ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τὸ ἐνδεχόμενον ἢ καὶ γεγονός ἐῶς ἦδη ὄν τῆς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὀριστικῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Γίεργ, τοῦ κυρίου ὀργάνου τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', ὑποβαλόντος ἦδη τῷ νέῳ αὐτοκράτορι τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, ἢ ἀποχώρησις ὅμως αὐτῆ, ἔργῳ ἀπὸ πολλοῦ ὑψισταμένη, τοῦ ὑφυπουργοῦ δὲ κ. Σίδικιν διὰ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τοῦ κ. Γίεργ διεξάγοντος τὰ καθήκοντα τούτου, ἀποτελεῖ ἐκτέλεσιν ἀπλῆς διατυπώσεως, ἀναβληθεῖσαν μέχρι τοῦδε διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ μακαρίῳ τῇ λήξει αὐτοκράτορος.

— Ἐπειτα γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκιπος Γορτσάκωφ τὸ ἀξίωμα τούτου ὡς ἀρχιγραμματέως τῆς αὐτοκρατορίας εἶχεν ἐκλείπει, ὅτι δὲ ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ὤφειλεν ὀρισμένως νὰ ἐφαρμόξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος διαγεγραμμένην ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, ὅπερ ἔτι μᾶλλον σμικρύνει τὴν σημασίαν, ἢ ἢ τοῦ κ. Γίεργ ἀποχώρησις δύναται νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἔξαρχῃ δὲ τὸ μᾶλλον ἀπὸ τῶν διαθέσεων τοῦ νέου αὐτοκράτορος,

περὶ τοῦ ὁποίου εἶπομεν ἤδη ὅτι φαίνεται διατεθειμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πατρικὴν πολιτικὴν.

Ὁσπῆραι μᾶλλον ὀξύνεται ὁ περὶ τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων ἀγῶν, ὃν πρὸ τινος ἤνοιξεν ἡ ἐν Σεβήλδῃ πρῶτη ἀγορεύσις τοῦ ἀγγλοῦ πρῶθυπουργοῦ, διαφωνήσαντός μὲν πρὸς τοὺς ἀπαιτοῦντας τὴν τελείαν κατάλυσιν τοῦ Σώματος τοῦτου, συνηγοροῦσαντος ὅμως εἰ πέρ ποτε ἐκθύμως ὑπὲρ τῆς διαρρυθμίσεως αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἀπαλλάσσοντα τὴν νομοθετικὴν ἐργασίαν τῶν γυνσιῶν ἀντιπροσώπων τοῦ βρετανικοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς αὐθαιρέτου ὑπὸ τῶν λόρδων ἐνασκήσεως τοῦ προνομίου τῆς ἀρνησικυρίας καὶ προαγγεϊλάντος τὴν ἐπικειμένην εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὑποβολὴν σχετικοῦ νομοσχεδίου, τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ ὁποίου, ψηφίζομένου ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀπορριπτομένου ὑπὸ τῆς Ἄνω Βουλῆς, θ' ἀνεγράψεν ὡς ἔμβλημα τῆς σημαίας τῶν φιλελευθέρων κατὰ τὰς προσεχέεις ἐκλογάς. — Πρὸς τὸ εὐθαρσές τοῦτο κήρυγμα τοῦ λόρδου Ρόσμπερν δὲν ἐβράδυναν ν' ἀντεπέλθωσιν οἱ τῆς ἀντιπολιτευσέως ἡγέται, πειραθέντες νὰ προκαταλάβωσι τὴν δημοσίαν γνώμην ἐναντίον τοῦ νέου τούτου ἄρθρου, τοῦ ἀνέκαθεν μὲν ὁμολογουμένου, νῦν δὲ ἑμπράκτως καὶ φανερὰ ἀναγραφομένου εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πολιτικῆς πίστεως τῶν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ γηραιοῦ Πλάδστωνος στοιχοῦντων πολιτευτῶν. — Ὁ κ. Μπαλφόρ ἰδίᾳ ἐν προσφάτῳ αὐτοῦ ἀγορεύσει ἐξήντησε πάντα τὰ ῥητορικὰ σχήματα, ὅπως διαστρέψῃ ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ τὴν σπουδαίαν διλωσὴν τοῦ πρῶθυπουργοῦ, παραστήσας αὐτὸν ὡς χάριν κομματικῶν συμφερόντων ἐπιζητοῦντα τὴν τελείαν κατάλυσιν τῆς Ἄνω Βουλῆς, μεθ' ὃ κατ' αὐτὸν αἱ τύχαι τῆς Μεγάλης Βρετανίας θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ ἐξαρτῶνται ἐκ μιᾶς ψήφου, ἥτις θὰ ἐκρίνεν ἐν ἐνδεχομένῃ περιστάσει τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ κοινοβουλίου. — Ὡς τοιοῦτον προσγοιπθεὶς ὅτι ἐγνωεὶ τὸν ὑπὸ τῶν φιλελευθέρων ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ὁ κ. Μπαλφόρ, δὲν ὤκνησε νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸν ὡς τὴν ἀτοπωτάτην τῶν ἀτοπιῶν καὶ ὡς μὴ δύναμενον νὰ πραγματοποιῆ ἐπὶ μακρὰν ἔτι σειράν ἐτῶν. — Ἀλλὰ ἀσχέτως πρὸς τὸ ὅτι ἡ φορὰ τοῦ δημοσίου ἐν τῷ Ἠνωμένῳ βασιλείῳ πνεύματος, ἐκτὸς περιωρισμένων τινῶν περιφερειῶν, ἐλέγχει τὸν ὑπέρομαχον τῶν συντηρητικῶν ἀρχῶν μὴ τάληθῇ γνωματεύοντα περὶ τοῦ προσεχοῦς πολιτειακοῦ μέλλοντος τῆς χώρας, ἱκανῶς κορεσθείσης ὑπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀπισθοδρομικῆς τῶν λόρδων πολιτικῆς, συνισταμένης ἐν γένει εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ μεγάλου χάσματος, τοῦ μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων τοῦ βασιλείου ἐπὶ τῶν μεσαιωνικῶν πλανῶν καὶ τοῦ ἀκολάστου ἀριστοκρατικοῦ ἐγωϊσμοῦ ἐστρηγμένου, ὁ λόρδος Ρόσμπερν, καὶ ἐπὶ προφανεῖ μάλιστα κινδύνῳ δυσχερεστικίας οὐκ εὐαριθμῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὑποστηριζόντων τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ, ἰδίᾳ δὲ τῶν ριζοσπαστικῶν, ὅπως καὶ σαφέστατα ἀπεφίνατο ἐναντίον τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς μόνου νομοθετικοῦ Σώματος τὴν διατήρησιν τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων θεωρεῖ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν, ἀλλὰ φρονεῖ μετὰ πάντων τῶν μετριοπαθεστέρων φιλελευθέρων στοιχείων τοῦ κράτους ὅτι, ἵνα τὸ Σῶμα τοῦτο παύσῃ κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ὀπισθοδρομικὰς ἀρχὰς τῶν ἀναλλοιώ-

τως ἀπαρτιζόντων αὐτὸ ἀριστοκρατικῶν ἐξουδετεροῦν πᾶσαν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων νομοθετικὴν ἐργασίαν, τείνουσαν εἰς τὴν νὰ μεταδῶσιν καὶ ταῖς ἀλλοίαις τοῦ βασιλείου τάξεσι τῶν νῦν ὑπὸ μιᾶς μόνης τάξεως καρπούμενων ἀγαθῶν, ἀνάγκη ν' ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀρνησικυρία, ὅπερ προδήλως διαφέρει τῆς τελείας κατάλυσεως τοῦ Σώματος, δυναμένου κάλλιστα νὰ λειτουργῇ ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ, τῇ συμβουλευτικῇ, οὕτως εἶπειν, ἰδιότητι. — Τὴν διαφορὰν ταύτην ἐννοεῖ ὁ βρετανικὸς λαός· ὅταν δὲ μετὰ μικροὶ φιλελευθεροὶ κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἀναπετάσωσι τὴν ἐκλογικὴν αὐτῶν σημαίαν, σύνθημα τοῦ ἀγῶνος προσβάλλοντες τὴν ἀποκατάστασιν τῆς γυνδίας τοῦ λαοῦ ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν νόμιμον καὶ προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν ἀπέναντι τῶν κληρονομικῶς διαδεχομένων τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοθέτου, πιθανώτατα θὰ ἴδωσι προσερχομένας ὑπ' αὐτὴν τὰς ζωτικώτερας τῆς χώρας κοινοβουλευτικὰς δυνάμεις. — Ὁ ἀγῶν ἔσται πάντως πιθισματώδης καὶ κρατερός, ἀλλ' ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταλήξῃ ὑπὲρ τῶν προοδευτικῶν ἀρχῶν.

Ὅτε πρὸ τινος ἐλέγομεν ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ἐκδηλωθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τροπὴ δὲν δύναται ν' ἀντηχήσῃ εὐαρέστως παρὰ τοῖς πιστεύσασιν ὅτι ἡ Ἄγγλια κατ' ἀρχὴν συντάσσεται τῷ τριπλῷ συνδέσμῳ, δὲν ἐφανταζόμεθα ὅτι ὁ γερμανικὸς τύπος οὕτω ταχέως θὰ ἤνοιγε τὰς τηλεβολοστροφίαις αὐτοῦ κατὰ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος πολιτικῆς ἐξελιξέως τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου. Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Κολωνίας» εἰδείξεν ἡμῖν ὅτι ἡ ἐν Γερμανίᾳ προξενηθεῖσα αἰσθησις ἐκτοῦ ὑπὸ τε τοῦ λόρδου Ρόσμπερν καὶ ὑπὸ τοῦ λόρδου Σαλισβουρῆ, ὡς καὶ ὑπὸ παντὸς σχεδὸν τοῦ λονδινείου τύπου γενομένου φιλορωσικοῦ κηρύγματος ἦν ζωηρότερα ἢ ὅτι προσεκόσασεν αὐτήν. — (Τὸ ὀνομασθὲν ὄργανον τοῦτ' αὐτὸ προκαλεῖ τὴν Ἄγγλιαν, ἰσχυρίζομενον ὅτι τὰ βρεττανικὰ ἀποικιακὰ συμφέροντα ἐξαρτῶνται λίαν ἀπὸ τῆς στάσεως, ἣν ἀπέναντι αὐτῶν θὰ ἐτήρει ἡ Γερμανία, ἥτις δύναται μὲν νὰ προσδάλῃ ἀδιαφόρως τὴν Ἄγγλιαν προσεγγίζουσαν τῇ Ρωσίᾳ, δὲν θὰ ἠνείχτο ὅμως βρετανικὴν ὑπέρομαχον δικαιοδοσίαν πρὸς βλάβην τῶν γερμ. συμφερόντων. — Ἀλλ' ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ εὐχερῶς διαφαίνεται ἡ δυσανασχέτησις, ἐν ἣ περιέσθη ἡ πολιτικὴ ἐκείνη, ἥτις, κατορθώσασα ἐπὶ ἱκανὰ ἤδη ἔτη διὰ τῆς ὑποθάψεως τῶν διεθνῶν δυσπιστιῶν νὰ προσδέρῃ μὲν ὀριστικῶς καὶ ἐπιθήμῳ εἰς τὸ ἄρμα αὐτῆς τὴν Ἀυστρουγγαρίαν καὶ Ἰταλίαν, ἐξ ὧν ταῦτη μὲν ἀδιακόπως παρίστανεν ὅτι ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῆς τὸ δαμόκλειον ξίφος τῆς γαλλοσλαβικῆς συμμαχίας, ἐκείνην δὲ ἠπειλεῖ δι' ἐπικειμένης πάντοτε ρωσικῆς ἐπιθέσεως, νὰ τηρήσῃ δὲ ἐν μετεώρῳ στάσει τὴν Ἄγγλιαν, πρὸς ἣν προσβάλλετο τὸ μορολύκιον τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ρωσικοῦ ἀποικιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ, βλέπει νῦν διασκεδαζομένην τὴν ἀγλίαν ταύτην καὶ τὰς ὀνομασθείσας Δυνάμεις βαθμῶν ἀποτιθεμένας τὰς πλάνας, αἵτινες ὡς τις γοπητευτικὴ δύναμις ἐκράτουν αὐτὰς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν γερμανικῶν συμφερόντων μετὰ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι αἱ ἐπὶ τούτῳ μεγάλα ὑλικά καὶ ἠθικά θυσία αὐτῶν τὰ ἴδια αὐτῶν ὑπηρετοῦν συμφέροντα.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ παραίτησις τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πατριαρχοῦ.

Σήμερον ἀναγράφομεν τὰ κατὰ τὴν παραίτησιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουµενικοῦ πατριάρχου ἔχοντα ὧδε :

Ἐν τῇ τῆς 25ης ὁκτωβρίου συνεδρία τῆς ἱερᾶς Συνόδου συνεζητήθη ὑπόθεσις τις, εἶτα δὲ ἡ Σύνοδος ἐχώρησεν ἐπὶ τὰς ἄλλας αὐτῆς ἐργασίας. Τῇ 11ῃ ὧρᾳ τουρκιστὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας συνήλθον ἐν τοῖς πατριαρχείοις τὰ μέλη τῆς ἱερᾶς Συνόδου, πλὴν τοῦ Σ. μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Κλήµεντος, καὶ τὰ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, πλὴν τῶν κκ. Κ. Βαγιάνη, Σ. Χρυσίδου καὶ Κ. Κωνσταντινίδου, ὅπως συσκέψωσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πατριάρχου ἀπόντος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκ τῶν πατριαρχείων, οἱ συνεθρόντες ἀνέµενον τὴν ἄφισιν αὐτοῦ ἵνα κατὰ τὸ σχετικὸν ἄρθρον τῶν γενικῶν κανονισµῶν, τῇ συγκαταθέσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἄρξωνται τῆς διαδικεσίας. Ἡ συγκατάθεσις ἐδόθη παραχρῆμα. Ἡ συζήτησις διεξήχθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώτου τῆ τάξει τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων Σεβ. γέροντος ἁγίου Κυζίκου, τοῦ πατριάρχου μένοντος ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ γραφείῳ.

Τῆς διαδικεσίας ταύτης ἀποτέλεσµα ἦν ἡ ἀποστολὴ παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι πενταμελοῦς προεδρίας, ἀποτελουµένης ἐκ τῶν Σεβ. συνοδικῶν ἀρχιερέων κυρίων Κυζίκου, Νικοµιδείας καὶ Μηθύµνης καὶ τῶν συμβούλων κ. κ. Κωνσταντίνου Ἀνανιάδου καὶ Ζήσου Θ. Ζήσου. Ἡ προεδρία ἐγένετο φιλοφρόνως καὶ καλοκαίθως δεκτὴ παρὰ τοῦ Πατριάρχου. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπάντησεν εἰς τὴν προεδρίαν ὅτι ἀρέσκαµε πλέον βαστάζων τὸ βάρος τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώµατος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποθέτει αὐτό, πῆξαιτο δὲ ὅπως ὁ οὐράνιος τῆς Ἐκκλησίας νυμφίος ποιήσῃ τὸ σµφήρον. Ἡ προεδρία, λαβοῦσα τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν τοῦ Πατριάρχου, ἀνεκρίνωσεν αὐτὴν εἰς τὰ δύο Σώµατα, µετ' οὗ πολὺ δὲ διεβιάσθη εἰς αὐτὰ ἔγγραφον, δι' οὗ ἡ Α. Θειοτάτη Παναγιότης ὁ πατριάρχης Νεόφυτος ὁ Η' ὁ ἀπὸ Νικοπόλεως οἰκεία βουλῆ καὶ γνώμη καὶ λόγῳ σωματικῆς ἀσθενείας ὑπέβαλλε τὴν κανονικὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Τὸ ἔγγραφον ἔφερε τὴν ὑπογραφήν : « Ὁ πρῶν Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος » καὶ ἡμερομηνίαν 25 ὁκτωβρίου 1894. Ἡ παραίτησις τοῦ πατριάρχου ἐγένετο δεκτὴ παμψηφεί καὶ συνταχθεῖσα ἀμέσως ἡ σχετικὴ πράξις κατεστρώθη εἰς τὸν κώδικα τῶν πατριαρχικῶν ὑπομνηµάτων.

Ταῦτα ἐπερατώθησαν τῇ 2 ὧρᾳ τῆς νυκτός καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ὥρας προκηχωρηµένης οὗσης ἡ ἐκλογὴ Τοποτηρητοῦ ἀνεβλήθη εἰς τὴν ἐπιούσῃ.

Οὕτω τῇ τετάρτῃ, 26 ὁκτωβρ., τῇ 9ῃ ὧρᾳ τουρκ., συνήλθον ἐν τοῖς πατριαρχείοις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σεβ. τοῦ γέροντος ἁγ. Κυζίκου κ. Νικοδήμου τὰ δύο διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώµατα καὶ προσέβησαν εἰς ἐκλογὴν τοποτηρητοῦ, μέλλοντος νὰ διευθύνῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου

οἰκουµενικοῦ πατριάρχου. Τοιοῦτος δὲ ἐξελέγη διὰ 10 ψήφων ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Προούσης κ. Ναθαναήλ, ψηφοφορησάντων 19, ἅτοι 11 συνοδικῶν καὶ 8 συμβούλων. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκλογὴν συνετάχθη καὶ ἐσφραγίσθη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Συμβουλίου µασπατάς, δι' οὗ ἀνηγγέθη εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν ἡ χρέυσις τοῦοἰκουµ. θρόνου καὶ τὸ ἄτομον τοῦ τοποτηρητοῦ.

Τῇ πρώτῃ δὲ τῆς 27ης ὁκτωβρίου ἀπῆλθε τῶν πατριαρχείων ἡ Α. Θ. Π., ἀφ' οὗ ἐβλήθη ἐν τῇ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναφ ἡ εἰθισµένη ἐνώπιον τῆς ἁγίας εἰκόνης τῆς Παμμακαρίστου παράκλησις, παρισταµένων τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πατριάρχου πρῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Νεοφύτου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Τοποτηρητοῦ, πάντων τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, φερόντων ἐπανωκαλύµµαυχα, πάσης τῆς πατριαρχικῆς ὑπαλληλίας, κληρικῆς τε καὶ λαϊκῆς, ὡς καὶ ἱκανοῦ ἐκκλησιασµατος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς παρακλήσεως συνώδευσαν τὴν Α. Θ. Παν. μέχρι μὲν τῆς ἔξω θύρας τοῦ περιόλου τῶν πατριαρχείων οἱ ΣΣ. ἅγιοι συνοδικοί, οἵτινες ἀπαύσαντο τὴν δεξιὰν τῆς Α. Θ. Π., μέχρι δὲ τῆς ἀποβάθρας πᾶσα ἡ πατριαρχικὴ ὑπαλληλία. Τὴν Α. Θ. Π., ἐπιβάσαν ἀτρακῆτα ἐγένεως τεθείσης εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Φωσκόλου, συνώδευσαν μέχρι τῆς νήσου Ἀντιγόνης οἱ ἱερολογιώτατοι δευτερεύων κ. Μακάριος καὶ τριτεύων κ. Λαυρέντιος.

Τῇ παρελθούσῃ δὲ τρίτῃ, 8 ἰσταµένου, μετέβη εἰς τὰ πατριαρχεῖα ὁ τμηµατάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης Ζιθέρ βένε, ὅστις ἀνέγνω ἐνώπιον τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας σώµατων, συγκαθηθέντων αὐθωρεῖ ἐπὶ τούτῳ, τὸ ἀναµενόµενον Βουλγουρουλδί, δι' οὗ ἀναγγέλλεται τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ ὅτι ἐξεδόθη ἰδίᾳ ἀποκροτορικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἐπεκροῦται ἡ ἐκλογὴ ὡς τοποτηρητοῦ τοῦ οἰκουµενικοῦ θρόνου τοῦ ἐκ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων σεβ. μητροπολίτου Προούσης κ. Ναθαναήλ, ὃν τὰ δύο διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώµατα ἐξελέξαντο, καθ' ἃ προεβίµεν ἀπὸ τῆς 26ης παρελθόντος ὁκτωβρίου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ δ' ἔγγραφου προσκαλεῖται ὁ σεβασμ. τοποτηρητῆς νὰ προβῇ κατὰ τοῦς ἐθνικοῦς κανονισµοὺς, εἰς τὰ τῆς ἐκλογῆς νέου πατριάρχου ἐντὸς τῆς νοµοσκηµένης προεδρίας.

Μετὰ ταῦτα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὰ δύο διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώµατα, συνεθρόντα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ τοποτηρητοῦ, ἀπεφάσισαν ν' ἀποστείλωσι τὴν ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν κανονισµῶν ὀριζοµένην ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντας τοὺς μητροπολίτας τοῦ Οἰκουµ. θρόνου, δι' ἧς προσκαλοῦνται οὗτοι ἵνα ἐντὸς τεσσαράκοντα καὶ µιᾶς ἡµερῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου ἀπεστειλωσὶν ἐν δελτίῳ ἐσφραγισµένῳ ἐντὸς ἐπιστολῆς, τὸ ὄνομα ἐκείνου ἐκ τῶν μητροπολιτῶν τοῦ οἰκ. πατριαρχείου, ὃν ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἠθελε θεωρεῖται ὡς ἱκανὸν καὶ κεκτηµένον τὰ ἀπαιτούµενα προσόντα πρὸς διαδοχὴν τοῦ οἰκουµενικοῦ θρόνου. Ἡ ἐν λόγῳ ἐγκύκλιος ἀνεγνώσθη τῇ ἐπιούσῃ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου, καὶ ἀπεστάλη αὐθημερόν. Ὡσαύτως τὰ δύο διοικητικὰ σώµατα προσέβησαν εἰς τὸν διορισµὸν οἰκονοµικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς µεσοπατριαρχείας θὰ διευθύνῃ τὰ οἰκονοµικὰ

τῶν πατριαρχείων. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μητροπολίτου Βελεγράδων κ. Δωροθέου, τῆς Α. Π. τοῦ Μ. πρωτοσυγγέλου κ. Γεωργίου, τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Α. Σπάρδου καὶ τοῦ ταμίου τῶν πατριαρχείων κ. Σμεῶν Παπαδάκη.

Προσέτι δὲ ἀπεφασίσθη ν' ἀποσταλῆ ἑγκύκλιος πρὸς τὰς 28 ἐπαρχίας, αἰτίαι, κατὰ τοὺς κανονισμοὺς, δικαιούσιντ' ἀναμετασχεῖν τῆς ἐκλογικῆς ἀνελευθερίας δι' ἀντιπροσώπων.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης πρῶν Κων)πόλεως κ. Νεόφυτος ὁ ἀπὸ Νικοπόλεως προσέτι τοῦ οἴκου. θρόνου ἐπὶ τρία ἔτη μείον ἡμέρας μιᾶς, ἀνελθὼν ἐπ' αὐτοῦ τῇ 27 Ὀκτωβρίου τοῦ 1891.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἀρχαία ἐπιγραφή Κωφῶν.

Ἐν ἔτει 1887 εἶχον ἐπισκεφθῆ τὸ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ἀλμυροῦ ἐν ταῖς βήσσαις τῆς Ὀθρυος κείμενον καὶ τρεῖς περίπου ὥρας ἀπέχον αὐτοῦ χωρίον Κωφῶν.

Οἱ χωρικοὶ μοὶ ὑπέδειξαν πολλῶν εἰδῶν ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ἀνευριστάμενα ἐν ταῖς ἐρείπιοις τοῦ χωρίου αὐτῶν. Τούτων τὰ πλεῖστα ἦσαν θεσσαλικὰ νομισματὰ ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ, φέροντα ὡς ἔμβλημα πρόμαχον Ἀθηναῖον, τὴν Παλλάδα Ἰωνίαν, καὶ κύκλῳ τὴν ἐπιγραφήν «Κοινὸν Θεσσαλῶν». βυζαντικὰ δὲ καὶ ρωμαϊκὰ νομίσματα ἦσαν πλεῖστα. τῶν δὲ λοιπῶν εἰδῶν οἱ χωρικοὶ μοὶ ὑπέδειξαν ἀριστομον σιδηροῦν πέλεκυν, ὑδρίας τινὰς ἀνευρεθείσας ἐν ἀρχαίαις τάφοις, χαλκὰς καὶ ὑελίνους δακρυγότας, σφραγίδας χαλκὰς δύο, ὧν ἡ μὲν στρογγύλου σχήματος φέρουσα ὡς ἔμβλημα λέοντα ἔχοντα ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἔσωθεν τοῦ ὁποῦ ἐμπέπηκται ξίφος, καὶ ὑπερθεὶς τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰκονίζεται ὁ ἀστερισμὸς τῆς ἄρκτου. Ἡ σφραγὶς αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς παραστάσεως ἐξάγεται, εἶναι παναρχαία. Ἐτέρα σφραγὶς ὀρθογωνίου σχήματος φέρουσα ἐντὸς τὴν λέξιν ΖΩΣΙΜΟΥ φαίνεται οὕσα ρωμαϊκῆς τέχνης. Δακτύλιός τις ἀνευρεθείς ἐν ἀρχαίῳ τάφῳ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου ἐστὶν ἔργον μυκηναίας ἐποχῆς, διότι χρυσοῦς δακτύλιος δίκην λεπτοῦ σύρματος περιέχει δακτυλιόλιθον ἐρυθροῦν μετ' ἐγγλύπτου παραστάσεως δύο ἵπποι ἀτεινόντες ἀλλήλους, ὑπερθεὶς τῶν ὁποῦ ἵστανται περρωτὴ Νίκη στεφανοῦσα αὐτούς, φαίνονται εἰκονίζοντες τρεῖς Διοσκόρους. Ἰδίως δ' ἐπεσπάσαντο τὴν προσοχὴν ἡμῶν δύο τινά :

α) Ἀρχαία τις ἐπιγραφή πλάξ, περὶ ἧς ἔσται ἡμῖν ἐνταῦθα ὁ λόγος, καὶ

β) τὰ εἰρηπία τῆς οἰκίας τοῦ ἀοιδίμου Στεφάνου Κομητῆ.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἀοιδίμου τούτου ἀνδρὸς ἐπρωχματεύσατο ἐσχάτως ἐν ὀλίγοις ὁ ἀσκληπιάδης κ. Δ. Σταυρῶς ἐν τῷ Προμηθεῖ (Βόλου, φύλ. Σεπτεμβρίου 1894).

Περὶ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ἐποιήσαμεθα τὸ πρῶτον μνηεὶν αὐτῆς ἐν ταῖς Φθιωτικαῖς ἡμῶν (σελ. 63), ἐνθα καὶ τ' ἀνωτέρω εἶδη περιεγράψαμεν ἐν ὀλίγοις· εἶτα ἐδημοσιεύσαμεν αὐτὴν τῷ 1891 ἐν τῷ Bulletin de Correspondance Hellénique (Τόμ. XV σελ. 569, Νο 14). Περιγραφεὶς τοῦ χωρίου Κωφῶν ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ Ἀββῶς Ζωσιμῶς Ἐσφιγμενίτης, ἐν τῷ ἡμερολογίῳ αὐτοῦ Φήμη τοῦ 1888· ἡμεῖς ἐν ταῖς Φθιωτικαῖς ἡμῶν (σελ. 62 καὶ 63)¹ καὶ ἐν τῇ Ἑβδομ. Ἐπιθεωρήσει ἐδημοσιεύσαμεν ποιήμα ἐν δεκαπεντασυλλάβοις στίχοις, πραγματευόμενον περὶ τινος σιτοδείας καὶ σφοδροῦ τινος χειμῶνος ἐπισυμβάντος ἐν ἔτει 1874—1875 (Ἑβδομ. Ἐπιθεωρ. Β' Νο 13).

Τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τρέχ. ἔτους ὁ ἀστυνόμος Ἀλμυροῦ εἶχε δώσει διαταγὴν κατασχέσεως τῷ σταθμάρχῃ Πλατάνου, ὅπως προδῆ εἰς κατάσχισιν ἀρχαιοτήτων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Πλατάνου εὐρισκομένων. Συνωδᾶ τῇ διαταγῇ ταύτῃ οὗτος κατασχὼν σὺν ἄλλοις ἀρχαίοις ἀντικειμένοις καὶ τὴν περὶ ἧς ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος ἐπιγραφήν τῶν Κωφῶν, μετήνεγκεν αὐτὴν εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας Πλατάνου, ἐνθα εἰσέτι κεῖται.

Τῇ 24 Ὀκτωβρίου παραλαβὼν καὶ τὸν ἑλληνοδιδάσκαλον Ἀλμυροῦ κ. Ἀθ. Σπυριδάκη, μετέβην ὁμοῦ περιεργίας χάριν εἰς Πλάτανον καὶ παρευθὺς εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα. Τοῦ σταθμάρχου ἀπουσιάζοντος οἱ στρατιῶται μετὰ μικρὸν ἐνδοιασμὸν ἐπέδωκαν εἰς τὰς αἰτήσεις ἡμῶν καὶ ἐπετρέπη ἡμῖν ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς. Λαβόντες δ' ἐκτυπώματα ἐπὶ χάρτου καὶ ἀντιγράψαντες ὅσα ἠδυνήθημεν νὰ διευκρινίσωμεν, ἐσκέφθημεν, ὅτι πρὸς πληρεστέραν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἐδεόμεθα μικροσκοπίου.

Τὴν ἐπομένην κυριακὴν μεταβάς μόνος εἰς Πλάτανον ἠδυνήθημι χάσματ' αἰνὰ νὰ συμπληρώσω διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἀναγνώσεως αὐτὴν, ἐπιφέρω δὲ καὶ τινὰς διορθώσεις εἰς τὰ πρότερον ληφθέντα ἀντίγραφα. Δυστυχῶς παραμένουσιν ἔτι οἱ 4 τελευταῖοι στίχοι τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς διὰ τε τὴν προστριβὴν τοῦ λίθου καὶ τὴν μικρότητα τῶν στοιχείων (0,001) δυσανάγνωστοι.

Χωρικός τις ἐν Πλάτάνῳ μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐν τινὶ οἰκίᾳ ὑπῆρχον ἐνεπιγράφοι τινες λίθοι ἀρχαῖοι μεταβάς εἰς τὴν ὑποδειχθείσαν μοὶ οἰκίαν εὗρον τοὺς λίθους καταστραμμένους, στρωθέντας εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τῆς οἰκίας καὶ τὰ γράμματα ἐντελῶς ἐξηλειμμένα. Ἐτερος δὲ χωρικός μοὶ ὑπέδειξεν ἑτέραν οἰκίαν, ἐν ἧ εὕρισκετο λίθος ἀρχαῖος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐνεπιγράφος δίχα τεθλασμένος· μεταβάς καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην εὗρον μόνον τὸ ἐν τεμάχιον, τὸ δ' ἄλλο καταστράφη. Ὁ καλὸς οἰκοδομητὴς, καίπερ μὴ γευσάμενος καὶ στοιχειώδους μαθησεως, ἐφρόντισεν ὁμοῦ νὰ σημειώσῃ τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς, ὅπου μετὰ τῶν περιωθέντων ἐνεπιγράφου συμπληροῦται οὕτω :

1. Μόνον ἐν ὀλίγοις περὶ τοῦ περιεχομένου μνηεὶν ἐποιήσαμεθα.

ΑΓΑΣΙΑΣ ΔΟΣΙΘΕΟΥΣ /// ΣΕΣΙΟ

Τὰ γράμματα εἰσὶ κακοσημημένα. Ὁ δὲ λίθος, ἀποτε-
λῶν ἴσως ὑπόβαθρον ἀρχαίου ἀγάλματος ἀνευρέθη κατὰ
τὴν διαθεβάζωσιν τοῦ οἰκοδομητοῦ παρὰ τὸ χωρίον
Μπακλαλί, οὐ μακρὰν κείμενον τοῦ χωρίου Καρατζα-
ταγλί καὶ τοῦ λόφου Ζερελίων, τοῦθ' ὅπερ συνομολογεῖ
ἡμῖν πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς,
καθὰ ἐν τῷ Bulletin ἐγράψαμεν.¹

Ἐν Ἀλμυρῷ τινες τῶν φίλων ἔσπευσαν ὅπως διὰ τοῦ
Ἄστεως τῆς ἄης φθίνοντος γνωρίσωσι τῷ κοινῷ τὴν με-
τάθεσιν ἡμῶν εἰς Πλάτανον καὶ εἰπῶσι ἐν περιλήψει τὸν
σκοπὸν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς· ἐπίσης δὲ καὶ ἐν τῇ Φωνῇ
τῆς Ἠπείρου ἐγράφη περὶ αὐτῆς. Ἡμεῖς δὲ νομίζοντες ὅτι
διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει ἄφρων πραγ-
ματευομένων περὶ διαφόρων ἱστορικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν
ἀντικειμένων καὶ εἰς Θεσσαλίαν κυρίως ἀναγομένων συν-
τελοῦμεν κατὰ τι πρὸς ἐποικοδόμησιν τῆς Ἰστορίας τῆς
χώρας ταύτης, δημοσιεύομεν ὧδε καὶ τὴν ἐν λόγῳ ἐπι-
γραφὴν, συνοδευομένην μετὰ παρατηρήσεών τινων ἐπὶ
τοῦ Θεσσαλικοῦ μνηολογίου.

Ἔστις Α΄.

..... Α
..... ΑΤΟ
..... ΣΑΥΤΟ ΚΑΙ ΟΙΣΕΠΟΙΗΣ
..... ΔΙΑΝΟΗΣ'Ν ΕΔΩΚΕ ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ
ΜΟΥΣΤΑΤΗΡΑΣ ΙΕ
5 ΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΠΑΥΣΑΝΙΑ
..... ΝΟΣ ΑΔΡΟΜΙΟΥ ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΣ...
..... ΓΥΝΟΣΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΝ ΚΑΣΤΡΑΤΟ
ΝΙΚΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣΑ ΥΠΟΘΕΙ
ΔΟΤΟΥ ΕΔΩΚΕ ΤΟ ΓΙΝΟΜΕΝΟΝ ΣΤΑ-
10 ΤΗΡΑΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ .

(Ἀναγινώσκειται διὰ μικροτέρων στοιχείων)

..... ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ
..... ΜΕΓΑΛΑΡΤΙΟΥ (?) ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣΑ ΕΔΩΚΕ
ΤΟ ΓΙΝΟΜΕΝΟΝ
..... ΕΝΑΝΘΑ ΣΤΑΤΗΡΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Ἔστις Β΄.

..... ΙΙ ΕΔΟΝΙΚΑ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΙΙΙΣ
ΜΗΝΟΣ ΚΟΥΡΑΛΙΟΥ ΕΑ ΝΙΧΑΝΟΣ ΔΙΚ·
ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΑΝ ΙΔΙΑΝ
5 ΕΥΒΙΟΤΟΥ ΛΑΒΩΝ ΠΑΡ ΑΥΤΑΣ
ΛΥΤΡΑ
////// ΙΑΣΕΝΤΑΙ ΤΑΛΝΙΑΝΙΣ //////////////// ΤΟ
ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΣΤΑΤΗΡΕΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΤΡΑΤΗ-
ΓΟΥΝΤΟΣ ΠΑΥ·
ΑΜΗΝΟΣ ΠΟΙΜΑΙΟΥ Χ
ΑΝΑΣΣΕΑΛ
... ΕΑ ... ΕΥΣ ... Σ ... Α Λ ΙΙ
10 ΑΡΧΙΑΜΙΛΑΣΙΕΙΣΑ ΠΑΤΟ ΝΥΑ ΕΑ
ΖΕΝΤΑΙ
Ν Π . Ι ΚΑΚΛΕΕΣΕ^Ν
ΡΩΣΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ (?)
—ΑΜΑΥΕ—ΓΣΑΟΥ—ΟΣ = . . ΤΑΜ . .

Ἔστις Α΄.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

..... ατο
..... σαυ (ἦν) το καὶ οἱς ἐποίησεν [εν(ῆσαν)]
κατὰ διανόησιν ἔδωκε τὸ ἐκ τοῦ
νόμου στατήρας με'.
5 Στρατηγούτος Παυσανία
μηνός Ἀδρομίου, ταμειούτος
..... υνόστου. Στρατον[ί]α Στρατα-
νίκου ἀπελευθερωθεῖσα ὑπὸ Θε[α]-
δότου ἔδωκε τὸ γινόμενον στα-
18 τήρας δεκαπέντε.
..... Σωσιπάτρου
μηνός Μεγαλάρτιου, ἀπελευθερωθεῖσα, ἔδωκε τὸ
γινόμενον
..... στατήρας δεκαπέντε.

Ἔστις Β΄.

Σ . . . (Μ΄) δονίκα
Στρατηγούτος Ἴπ(πολόχου ?
μηνός Κουραλίον (ὁ δεινὰ)
ἐλευθέρωσε τὰν ἰδιαν
Εὐβιότου λαβὼν παρ' αὐτῆς λύτρα
..... τὸ ἐκ τοῦ νόμου
στατήρες δεκαπέντε. Στρατηγούτος Π[αυ-
σανί]α ? μηνός Ποιμαίου -(ὁ δεινὰ ἢ ἡ δεινὰ κτλ.)
(στίχος 9 ἀρχεταὶ ΑΡΧΙΑ[Σ]· στίχ. 11. [ἀπε-
λευθέρωσαν κατὰ τὸν νόμον).
(λείπουσιν οἱ 4 ἐφεξῆς στίχοι δυσανάγνω-
στοὶ ὄντες).

Ἐπίθεωρησις ἐστὶν ἐπιγραφὴ, ἐστὶν ἐγγχώριος καὶ ὅλως
ἀκατέργαστος· ἐστὶ δ' ἀμφοτέρωθεν γεγραμμένος· ἐστὶ
δὲ ἠρωτηριασμένος ἄνωθεν δεξιὰ καὶ ὀλίγον ἀριστερὰ.
Ἐπιθεωρησις τῆς γραφῆς εἶναι τῶν χρόνων τῆς ἀνεξαρ-
τησίας τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐπομένως συμπίπτει μεταξὺ
τοῦ 196—146 π. Χ., ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς
Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς Ἰσθμιακοῖς
ἀγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φλαμίνου ἐλευθέρως καὶ ἀφορολογητῶ
καὶ χρωμένως τοῖς πατρίοις νόμοις, κατὰ τὸν ἀγαθὸν
Πλούταρχον (ἐν τῷ βίῳ Φλαμίνου), μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ
Μομμίου ἀλώσεως τῆς ἀρνείου Κορίνθου· ἐπὶ δὲ καὶ ἔτε-

1) Bull. de Cor. Helleu. XVI p. 485.

τερον γνωρίσμα δεικνύει ἡμῖν ὅτι ἡ προκειμένη ἐπιγραφή εἶναι γεγραμμένη πρὸ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, οἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενοι δεκαπέντε στατήρες, οὔτινες ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων ἰσοδυναμοῦν μὲ 22 1/2 δηνάρια, κατὰ τινὰ ἐπιγραφήν τῶν Φερόων, ἀναφερόσαν ἐπὶ λέξει τάδε : ατοῖς δεκαπέντε στατήρας κατὰ τὸν νόμον, ἃ γίνε-
ται κατὰ τὸ διόρθωμα δευάρια εἴκοσι δύο ἡμισυ» (Duchesne et Rayet, *Alhos*, p. 117. Fougères, *Bull. de corr. hellén* XIII. p. 387 N° 5), διδόμενα ὑπὸ τοῦ ἀπελευθερουμένου εἰς τὸν ταμίαν τῆς πόλεως. Διὸ συνήθως ἐν ταῖς πράξεσιν ἀπελευθερώσεως δούλων τῆς Θεσσαλίας μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπωνύμου στρατηγοῦ ἀναφέρεται ἐκ παραλλήλου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ταμίου.

Ὁ ἐν τῇ παρακειμένη ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος στρατηγὸς εἶναι ὁ Παισανίας, στρατηγῆσας τῷ 194 π. Χ. καὶ ὁ ΠΠΚ (Ἰππόλοχος) στρατηγῆσας τῷ 181 π. Χ. Ὡστε ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή συμπίπτει μετὰ τὸ 194—181 π. Χ. Τοῦ δὲ ταμίου τὸ ὄνομα δυστυχῶς λείπει· μόνον ἀναγιγνώσκεται «ταμιεύοτος... **ΥΝΟΣΤΟΥ**».

Μετὰ τοὺς στρατηγούς ἀναφέρονται οἱ μῆνες, καθ' οὓς ἐγένετο ἡ ἀπελευθέρωσις. Ὄνόματα δὲ μηνῶν τέσσαρα ἀναγιγνώσκονται, ἧτοι τῶν μηνῶν Ἀδρομίου, Κευραλίου, Ποιμαίου καὶ τοῦ 4ου ὄντος δυσαναγνώστου κατὰ τὰ ἔγχη τῶν στοιχείων συνεπληρώσαμεν αὐτὸν Μεγαλάρτου. Ὀλίγον ἄξιον ἐνδιαφέροντος ἡμῖν εἶσι τὰ ὀνόματα τῶν ἀπελευθερουμένων.

Κατὰ τὰς διαφόρους ἐν Θεσσαλίᾳ γνωστὰς ἡμῖν ἐπιγραφὰς, δημοσιεύεισας ὑπὸ διαφόρων ξένων κυρίως ἀρχαιολόγων καὶ περιηγητῶν οἱ ἐν ταῖς πράξεσιν ἰδίως ἀπελευθερώσεως δούλων ἀναφερόμενοι μῆνες εἰσὶν οἷδε :

- α.) Θεσσαλικοί :
- 1) Ὁμολώσις (Bull. de Corresp. Hellén. XIII p. 384. N° 3. l. 13. ἐπιγρ. Ααρίας.—Ὁμολώσις ἢ Ὁμολώσις (Bull. de Corresp. Hellén. XIII p. 388. N° 6. l. 4. ἐπιγρ. Ααρίας.
- ἢ Ὁμολώσις (Bull. de Corresp. Hellén. XIII p. 395. N° 14. l. 1 Blface ἐπιγρ. Ἀμκράρ. (Leake, Northern Greece IV N° 221. στίχ. 3. (αὐτόθι, N° 177, 2 στίχ.) (ἐπιγρ. πλκαιοῦ Γαρδικίου). (ἐπιγρ. Ααρίας ἡμ. συλλ. N° 129 στίχ. 35). (Heuzey, *Mont Olympe*, N° 14. στ. 17. (199 ἡμ. συλλ.). (Bull. de Corresp. Hellén. XIV, σελ. 240. N° 1. l. 3.) (ἐπιγρ. Ἀλου. στίχ. 35).

(Ἐπεταί ἐν τέλος).
N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

H ΓΥΝΗ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ.

Ὁ δινοϊαπωνικὸς πόλεμος καὶ αἱ νίκαι, ἄς οἱ Ἰάπωνες ἤσαντο ἐναντίον τῶν ὑπηκόων τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ κατέστησαν δημοτικὴν τὴν γησιώτικὴν ταύτην τῆς ἀπὸ Ἀνατολῆς Δύναμιν, πᾶν δὲ ὅτι προσέρχεται ἐκ τῆς Ἰαπωνίας ἐφέλκεται τὴν γενικὴν προσοχὴν. Τούτου ἕνεκα πανταχοῦ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται μακρὰ ἄρθρα, ὅτε μὲν περὶ τῶν προόδων, ἄς οἱ Ἰάπωνες ἐπετέλεσαν ἐν τῷ πολιτισμῷ κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδία ἔτη, ὅτε δὲ περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν κατοίκων τῆς χώρας ταύτης ἢ περὶ τῶν ἀμφιπέσεων καὶ τῆς μαγειρικῆς αὐτῶν. Τὸ κατωτέρω ἄρθρον, δημοσιευθὲν ἐν τῷ παρίσινῳ «Φιγαρῶ» παρέχει ἰδέαν περὶ τῆς θέσεως, ἣν κατέχει ἡ γυνὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἰαπωνίας, καὶ περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν γυναικῶν τῆς χώρας ταύτης.

Οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι οἱ θεοὶ τοῦ ἔρωτος, ἀφ' ὧν οἱ Ἰάπωνες θεωροῦσιν ἑαυτοὺς καταγομένους κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἀφ' ἑτέρου, καίτοι ἡ θρησκεία εἶναι λίαν διαδεδομένη παρ' ἀπάσαις ταῖς τάξεσι τῆς κοινωνίας, ὁ κληρικαλισμὸς λεγόμενος εἶναι ἀπολύτως ἄγνωστος ἐν τῷ κράτει τῶν Μικάδων. Συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι ἡ γυνή, ἥτις εἶναι τὸ κατ' ἔξοχὴν θρησκευτικὸν ὄν, καὶ ἥτις εὐρηται ἄλλως τε ὑπὸ τὴν ἡμεσὴν προστασίαν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς θεᾶς, τῆς ἐνδόξου Ἀματρασουοικαμινουκίτου (κατὰ λέξιν : φῶς τοῦ Οὐρανοῦ, αὐτοκράτειρα, θεά, παρθένος), κατέχει παρὰ τοῖς υἱοῖς τοῦ ἀνατέλλοντος Ἠλίου ὅλων ἰδιαιτούσαν θέσιν, μεγάλως διάφορον ἐκείνης, ἣν θά ἐπέβαλλεν αὐτῇ τὸ αὐστηρὸν τοῦ Κομφουκίου σύστημα.

Ἡ Ἰαπωνίς, οὕσα ἢ κατὰ παράδοσιν ὑποτεταγμένη δούλῃ καὶ πρακτικῶς περιοχθεῖσα εἰς δευτέραν μοῖραν ὑπὸ τῆς θορυβωδέστερας δραστηριότητος τοῦ ἀνδρός, ἀπολαύει οὐχ ἥττον μεγάλης ὑπολήψεως ὡς ἡ πηγὴ πάσης τῆς τοῦ συζύγου αὐτῆς εὐδαιμονίας καὶ τὸ κέντρον, περὶ τὸ ὅποιον οὗτος ἐξελιθίσεται. Διὰ τοῦτο, καίτοι ὁ ἀνὴρ προηγείται καθ' ἀπόθεσιν τὰς προστασίας τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἐν τῇ τελευτῇ τοῦ γάμου τῇ γυναικὶ ἀνίκει ἡ πρώτη θέσις. Ὡσαύτως ἐκδηλοῦται μὲν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἡ ἰσχὺς τοῦ Μικάδου διὰ τῶν στρατιῶν αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ προσωπικότης τοῦ μονάρχου, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὁποῖου καθῆκον ἐγκρατεῖται ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀφοσιώσει, μένει πάντοτε ἀφανὴς, φαινομένη ὡς ἔχουσα δευτερεύουσαν μόνον ἀξίαν πρὸ τῶν ὀμμάτων ἐκείνων, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι τὴν σημασίαν τοῦ ἰαπωνικοῦ συμβολισμοῦ.

Ἡ ἱστορία τῶν αὐτοκρατειῶν ἀναρχῶς ἀποδεικνύσιν μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶναι δεδαστὴ ἡ γυνὴ ἐν Ἰαπωνίᾳ. Οὕτω, καίπερ τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας ἀνηκούσης κατ' ἀρχὴν εἰς τοὺς ἀνδρας μόνους, ὅταν ἐν εἰδικαῖς περιπτώσεσιν αὐτοκράτειρά τις ἐδεικνυεν ὅτι κατέχει τὰς δι' ἀρχηγὸν κράτους ἀπαιτουμένας ἀρετάς, οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ θαμουραῖ (πολεμισταὶ) δὲν ἐδίσταζον νὰ ἀπονεύωσιν αὐτῇ τὸν τίτλον καὶ τὰς προνομίας μι κα δέ σ η ς καὶ νὰ ὑπακούωσιν αὐτῇ

μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως, μεθ' ὅσης καὶ εἰς τὸν δραστηριώτερον ἄνδρα. Εἰς τοιαύτην δὲ τινα μικροδέσσαν, τὴν Δξινκὸ-γκὼ, ὀφείλεται ἡ πρώτη, μικρὸν πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ κατὰκτησις τῆς Κορέας ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων.

Ἐκ τῶν εἰρημνέων ἐγνωσθῆναι ὅτι ἡ ἀγωγή τῆς γυναικὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ δέον νὰ ἴναι ἰδιαζόντως ἐπιμελημένη. Ὁ Ἰαπωνικὸς λαὸς, ὅστις τὴν ὀραϊότητα συγκρίνει πρὸς τὴν εὐεργετικὴν τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολίαν, θεωρεῖ τὴν γυναῖκα ὡς τὸ πολυτιμώτερον τοῦ ἀνδρὸς κόσμημα, οὐδενὸς δὲ φείδεται πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς λαμπρότης αὐτοῦ. Ἡ Ἰαπωνίς ὀφείλει νὰ γινώσκῃ τὰ πάντα, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς τέχνας, τὴν ἐπιστήμην τοῦ κόσμου καὶ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Ὀφείλει νὰ ἴναι πεποικισμένη διὰ τοσαύτης ἠθικῆς ἀξίας χάριν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ οἴκου αὐτῆς, ὅσον καὶ ἐπαγωγῆς διὰ τὰς ἐκτεταμένους κοινωνικὰς σχέσεις, ἃς εἶναι προωρισμένη νὰ ἔχη. Εἰς πάντα δὲ τούτους τοὺς κλάδους τῆς θεμελιώδους ἐθνικῆς ἀγωγῆς προστεθῆναι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἡ σπουδὴ ζωσῶν γλώσσων, ἰδίᾳ δὲ τῆς γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς, ἔτι δὲ καὶ ἡ τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, τῆς ραπτικῆς, τῆς μαγειρικῆς, καὶ παντὸς ἐν γένει ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ἐπιστημονικὸν φθόρον τῶν νεανίδων τῆς Εὐρώπης. Ἐκ τούτου προέρχεται ὑπερβόρυνος, ἐξ ἧς ζῆλον πάσχουσιν αἱ μικραὶ Ἰαπωνίδες, ἵτις δὲ δέον θάπτον ἢ βράδιον νὰ θεραπευθῆν.

Τὸ πλῆθος καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν κοινωνικῶν τῆς ἰαπωνίδος γυναικὸς ὑποχρεώσεων, ἰδίᾳ δὲ τῶν καθηκόντων αὐτῆς ὡς οἰκοδομοποιῆς, κωλύουσι αὐτὴν νὰ μετάσχῃ δραστηριῶς τῆς ἀγωγῆς τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἢν ἀπλῶς ἐπιβλέπει καὶ διευθύνει· κυρίως ὅμως τὴν φροντίδα ταύτην ἔχει ἡ τροφός, ἵτις σπανίως καταλείπει τὴν νεάνίδα, ἢν ἐγαλοῦχυνεν, πρὶν ἢ αὐτὴ νυμφευθῆ· ἐνίοτε μάλιστα ὑπηρετεῖ αὐτῇ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀφοσιωμένη ψίχη ἢ ὡς ὑπηρετρία· τούτου δ' ἕνεκεν εἶναι ἡ καλλιτέρα αὐτῆς σύμβουλος καὶ ἡ πιστοτέρα συνοδός. Ἐν τούτοις ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς στοργὴ τοῦ τέκνου δὲν ἐλαττοῦται ἐκ τούτου, διότι τὸ πρῶτιστον καὶ ἱερώτερον τῶν καθηκόντων τῆς τροφῆς εἶναι νὰ διδάσκῃ τὴν μαθήτριαν αὐτῆς τὸν σεβασμὸν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς.

Ὁ βίος τῆς ἰαπωνίδος νεάνιδος, καίπερ ὑποκειμένος εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς τοῦ Βουδδα καὶ τοῦ Κομφουκίου, διαφέρει ἐν φαιδρότητι καὶ ἐν μεγάλῃ σχετικῶς ἐλευθερίᾳ, ἐν μελέτῃ καὶ διασκεδάσει παντὸς εἶδους. Ἡ Ἰαπωνίς, μὴ ἔχουσα τὴν ὑπερβολικὴν ἴσως ἐλευθερίαν τῆς Ἀμερικανίδος, ἀπολαύει μείζονος αὐτεξουσίου ἢ ἡ Γαλλίς. Οὕτω δέχεται τὰς φίλας αὐτῆς καὶ ἐπιδοκίμους ταύτας, μεταβαίνει εἰς τὸν ναόν, εἰς τὸ θέατρον, καὶ δὴ καὶ εἰς τοὺς οἴκους τοῦ τείου¹, συνοδευομένη ὅμως πάντοτε ὑπὸ τῆς τροφῆς, ἢ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ πάσης ἄλλης ἐμπίστου γυναικός. Ἐνίοτε μάλιστα δύναται, ἐπὶ παρουσίᾳ πάντοτε τῆς τροφῆς ἢ τῆς μητρὸς, νὰ δέχεται νέους τῆς

οἰκογενεῖας αὐτῆς, ὡς ἐξαδέλφους ἐπὶ παραδείγματι· αὐτὴ ὅμως οὐδέποτε μεταβαίνει εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, πρὸ πάντων δὲ δὲν δύναται νὰ ἐξέρχεται μετ' αὐτῶν. Ὁ τελευταῖος οὗτος κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐραστῶν καὶ τῶν ἐγγάμων.

Ὅπως ἡ εὐρωπαϊκὴ νεάνις ἔχει τὸ κλειδοκύμβαλον αὐτῆς, οὕτω καὶ ἡ ἰαπωνίς ἔχει τὸ Κοτό, εἶδος ἀρπας ἢ κηθάρας, ὅπερ εἶναι μὲν ἥπτον τοῦ κλειδοκυμβάλου θορυβῶδες, ἀλλ' ἔχει ἥχον ἁρμονικώτερον καὶ ἐκφραστικώτερον.

Ἡ πεφιλημένη ὅμως ἐνασχόλησις τῆς Ἰαπωνίδος εἶναι ἡ ποίησις. Ἡ εὐστροφία, τὸ εὐχρον καὶ ὁ ἐκτακτος τῆς γλώσσης πλοῦτος συντρέχουσι θαυμασίως εἰς τὴν στιχουργικὴν· τὸ δὲ συμβολικὸν κατ' οὐσίαν πνεῦμα τῆς Ἀνατολῆς μετ' ἐκτάκτου εὐχερείας ἀποδέχεται τὰς ἀλληγορίας, καὶ ἐπιτρέπει τὴν χρῆσιν εἰκόνων τολμηροτάτων, καίπερ αὐστηρῶς διαχαράσσει τὸ ὄρια τῆς ἐμφάσεως καὶ τῆς ὑπερβολῆς.

Ἡ μουσικὴ, ἡ ποίησις καὶ ἡ μεγάλως ἐπίσης ἀνεπτυγμένη σπουδὴ τῆς ἰχνογραφίας καὶ τῆς ἔγγραφικῆς, ἔτι μᾶλλον ἐπαυξάνουσι τὴν καλλιτεχνικὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς εἰκόνης, αἵτινες εἶναι ἤδη ἱκανῶς ἀνεπτυγμένα παρὰ τοῖς Ἰάπωνσιν. Εἶναι λοιπὸν φυσικώτατον ὅτι ἡ γυνὴ ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι κομψοπρεπῆς καὶ καλλωπιστρία μᾶλλον ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ. Μόνον ἡ Γαλλίς δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τούτην, ἢ δὲ ὀμιότις αὐτὴ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ τέχνῃ τῆς ὀραϊότητος θὰ ἐξήρκει ἴσως πρὸς ἐξήγησιν τῆς συμπαθείας, ἵτις ὑφίσταται μετὰξὺ δύο ἐθνῶν, ἂν μὴ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐξαιρετικαὶ τινες ἀντιθέσεις προσήγγιζον αὐτὰ πρὸς ἄλληλα στενωῶς.

Ὁ φιλωραϊσμὸς τῶν Ἰαπωνίδων εἶναι ἀπλῶς τὸ ἀποτελεσμά τοῦ αἰωνίου αὐτῶν πόθου τοῦ ἀρέσκειν. «Πάντες θὰ ἀποθάνωσιν», λέγεται ἐν τινὶ ποιήματι τῆς διασήμου πριγκιπίσσης Κομάτσου· «Ὡστε ἡ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὀραϊότητος αὐτῆς». Οἱ στίχοι οὗτοι ἀκριβέστατα διαζωγραφοῦσι τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς τῶν Ἰαπωνίδων πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Τούτου ἕνεκεν αἱ Ἰαπωνίδες οὐδὲν μυστήριον τῆς καλλωπιστικῆς τέχνης ἀγνοοῦσιν.

Οὐδεμία γυνὴ, ἂν μὴ εἶναι φύσει πεποικισμένη δι' ἐκτάκτου ὄλως ὀραϊότητος καὶ δρασερότητος τῆς χροιάς τοῦ προσώπου, ἐξέρχεται χωρὶς νὰ καλλωπισθῆ (νὰ διασκευάσῃ τὴν μορφήν αὐτῆς). Ἡ τοιαύτη γυνὴ θὰ ἔθεωρεῖτο παραβαίνουσα τοὺς κανόνας τῆς εὐπρεπείας πολὺ χειρότερον τῆς κυρίας, ἵτις θὰ ἐξήρχετο ἐν Παρισίοις ἀνευ χειροκτίων.

(Ἀκολουθεῖ).

N. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἐν τῇ ποικίλῃ διαλέξει τοῦ προτέρου φύλλου ἐγένετο λόγος περὶ ἀνασυστάσεως τῶν παλαιῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καὶ ὅτι οἱ πρῶτοι τοιοῦτοι θὰ ἐγίνωντο εἰς Ἀθήνας. Ἐπίσης ἐγράφη ὅτι ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Παρισίοις μεγάλης ἐπιτροπῆς μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῆς ἐλληνικῆς

1) Ὄψω καλοῦνται παρὰ τοῖς Ἰάπωνσιν καταστήματα ἀνάλογα πρὸς τὰ ἡμέτερα καφενεῖα.

κυβερνήσεως ὅπως οἱ πρῶτοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τελεσθῶσι μετὰ δύο ἔτη ἐν Ἀθήναις. Ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος κ. de Coubertin τῆ 3 ἰσταμένου ἐποιήσατο ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ ἐν Ἀθήναις φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ διάλεξιν περὶ τῶν νέων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἐνθέρμως ὀμιλήσας περὶ αὐτῶν. Ἐκ τῆς διαλέξεως ταύτης ἀποφθίνοντες παρατιθέμεθα τὸ ἀφοριστικὸν τὸ πρόγραμμα αὐτῆς μέγρος ἔχον οὕτω:

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἀνταποκρίθωσαν εἰς τὰς περὶ αὐτῶν κοινὰς προσδοκίας, ὅποιοι ἀράγε δέον νὰ εἴνε οὗτοι; Τόσον μᾶλλον δικαιοῦσθε νὰ μοῦ ἀπευθύνετε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καθόσον μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἐγκλησιάζετε αὐτούς. Ἦθελα κατ' ἀρχὰς νὰ ἐξηγήσω σπουδαῖον τι σημεῖον τῆς ὑποθέσεως δίδον λαβὴν εἰς συγχύσεις. Βεβαίως εἴμεθα πάντες σύμφωνοι, ὅπως καταστήσωμεν ὅσον οἶόν τε λαμπρὰς τὰς ἐορτὰς ταύτας. Ἄλλ' ἐάν ἐπροσθέταμεν εἰς αὐτὰς πανηγύρεις διαφόρου φύσεως, οἷον ἐκθέσεις, βιομηχανικοὺς διαγωνισμοὺς, καλλιτέχνων ἐκδηλώσεις, θὰ διεκυβεύομεν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγῶνων. Ὁ χαρακτήρ αὐτῶν μάλιστα συνεπάγεται λιτότητα τινὰ μορφῆς, ἥτις θὰ προσδώσῃ εἰς αὐτοὺς μεγαλύτεραν ἀκόμη ἐπισημότητα.

Καὶ μὴ νομίσετε, ὅτι καθιστῶντες τὸ πρόγραμμα αὐτῶν κάπως ἀσπληρότερον, παραβλάπτετε τὸ σύνολον ἢ ἀπομακρύνετε τοὺς ἐπισκέπτας. Ἡ τιμὴ τοῦ ν' ἀγωνισθῆ τις καὶ ἡ ἐλπίς νὰ στεφανωθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, ἢ χαρὰ νὰ αναπνεύσῃ τὴν διαυγῆ αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν, νὰ ποθαυμάσῃ τοὺς ὀρίζοντας ταύτους, εἰς τοὺς ὁποίους διπλοῦν προσδίδει μεγαλείον ἢ φύσιν καὶ ἡ ἱστορία, νὰ ἐπισκερθῆ τὰς πεδιάδας καὶ τὰς κοιλάδας ταύτας, ἀπὸ τὰ ἔργατα τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστήμη ἠδυνήθη νὰ προσπάσῃ τὰ προαιώνια μυστικὰ των, ἐκθάρπυσα τὰς ἀπὸ χιλιάδων ἔτων κοιμώμενας πόλεις, πάντα ταῦτα, πιστεύσατέ με, εἶνε ἀντάξιον τῶν θελημάτων, τὰ ὁποῖα ἡ δεξιότης σας ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ. Ἡ μεγάλη ἐορτὴ εἶνε ὁ ἔρχομός εἰς τὰς Ἀθήνας. Ποῖα πανηγύρις δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς αὐτήν; (Ζωηραὶ ἐπιδοκιμασίαι).

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγῶνων τοῦ 1896 — ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ εἰσελθῶ ἐνταῦθα εἰς τεχνικὰς τινὰς ἐξηγήσεις — τὸ ὅποιον προτείνω πρὸς ὑμᾶς ἐκ μέρους τοῦ Διεθνoῦς Κομιτάτου, ὅπερ ἀντιπροσωπεύω, περιλαμβάνει τοὺς ἐπομένους ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν εἰς τρεῖς κατηγορίας.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Ἀθλητικοὶ ἀγῶνες: Πεζοπορικοὶ ἀγῶνες δυσκοβολίας.

Γυμναστική: Διάφοροι ἀσκήσεις μεμονωμέναι καὶ μὴ. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι θὰ τελεσθῶν εἰς τὸ Στάδιον.

Ἡ δευτέρα κατηγορία τῶν ἀγῶνων ὡς θέατρον ἐκτελέσεως θὰ ἔχουν τὸν ὄμιον καὶ τὸ ἀλίπεδον τοῦ Φαλῆρου. Ὅθ ἦνε δὲ οὗτοι:

ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ: Ἦτοι ἀγῶνες ἰστιοπολείας, ἀγῶνες ἀποπλοίας καὶ ἀγῶνες κολυμβητικῆς.

Εἰς τὸ ἀλίπεδον θὰ τελεσθῶν.

ΑΓΩΝΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΟΙ καὶ διάφοροι ἄλλοι, ὡς κρίνεται καὶ εἴη.

Ἡ τρίτη κατηγορία θὰ περιλάβῃ:

ΑΓΩΝΕΣ ΣΦΑΣΚΙΑΣ, BOX, (οἱ ἀγῶνες οὗτοι θὰ τελεσθῶν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ μαρμαρίνην στοᾶν τοῦ Ζηπτείου) **εὐθυβολίας,** (οἵτινες θὰ τελεσθῶν εἰς τὸ Σκοπευτήριον) καὶ τέλος ἀγῶνας **καταπλοίας,** οἵτινες θὰ τελεσθῶν εἰς τὸ ὄρκιον ἵπποδρόμιον τῆς Σχολῆς τοῦ Ἴππικου.

Καλῶς ἐξετάσας τὰ πράγματα, νομίζω, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ διοργανώσωμεν ἀγῶνας Polo.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἵπποδρομίας, ἀπεκλείσθησαν τοῦ προγράμματος τῶν ἀγῶνων, ὡς ἀποβλέπεται κυρίως εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἵππου μᾶλλον ἢ τοῦ ἵππιως. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο δὲν κατηρτίσθη ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε πιστεύσατέ το. Ἄλλὰ δὲν εἶνε τῆς παρούσης στιγμῆς νὰ ἐξηγήσω πρὸς ὑμᾶς τὸν ἀρμονικὸν αὐτοῦ σύνδεσμον. Μόλις δύναμαι νὰ ἐκθέσω αὐτὸ πρὸς ὑμᾶς εἰς γενικὰς γραμμὰς. Ἡ διαρκεία τῶν ἀγῶνων ἔσται δεκαήμερος.

Αἱ ἀντιρρήσεις — διότι ὑπάρχουν καὶ ἀντιρρήσεις — συνοφίζονται εἰς τὰ ἐξῆς σημεῖα:

Πρῶτον οἱ ἀγῶνες θὰ στοιχίσουν ἀκριβᾶ. Πλάνη! Αἱ μόναι κάπως σημαντικαὶ δαπάναι θὰ ἦνε αἱ ἀπαιτούμεναι πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν κατασκευὴν προσωρινῶν θεωριῶν εἰς τὸ Στάδιον καὶ εἰς τὴν διασκευὴν ποδηλατικῆς παλαιστρας, τῆς ὁποίας ἄλλως τε οἱ Ἀθηναῖοι ποδηλατῆται εὐρίσκουν, ὅτι ἄμεσος παρίσταται ἡ ἀνάγκη.

Ὅθ ἀνέφερα μεταξὺ τῶν δαπανῶν καὶ τὰ ἔπαθλα, ἐάν μὴ οἱ κύριοι Μιχαὴλ Βοσάλ, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ καὶ Ἀλεξάνδρος, πρεσβευτῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐν Ἀθήναις, εἶγον ἤδη ἀνοίξει τὸν κατάλογον τῶν γενναίων ἀγωνοθετῶν, ὅπερ μὲ κάμνει νὰ ἐλπίζω ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔπαθλα αἱ δαπάναι τῶν ἀγῶνων σημαντικῶς θέλουσιν ἐλαττωθῆ. Μακρόθεν εἶχα υπολογίσει ταύτας εἰς διακοσίας χιλιάδας φράγκα. Σήμερον, ἐπιμελέστερον ἐρευνήσας τὰς εὐκολίας, τὰς ὁποίας ὁ τόπος παρέχει, υποβιβάζω ταύτας εἰς ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιορισθῆ ἀκόμη περισσότερον. Ἐγὼ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐταὶ αἱ 150 χιλ. φράγκων θὰ κερδισθῶν ἀσφαλῶς ἐξ ἄλλου καὶ μάλιστα μετὰ τοὺς τόκους των. (Φαιδρότης). Ἡ δευτέρα ἀντιρρήσις ἀποβλέπει τὸ ὑποδῆς ὑμῶν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν σωμασκιῶν. Ἡ ἐλλείψις αὐτῆ εἶνε ὅλος σχετικῆ καὶ θεωρητικῆ, δὲν θὰ ἐστοιχηματικῶς δὲ οὐδὲ δύο δραχμὰς ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι σας δὲν θὰ κερδίσουν στεφάνους τινὰς κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Τοιαῦται γινώμαι δὲν συζητοῦνται, κύριοι. Εἶνε ἀνάξια ὑμῶν. (Αἰσθησις — Ἐπευφημία).

Ὅταν ἤρχισαμεν παίζοντες τὸ παιδοσφαῖρον (football) μετὰ τοὺς Ἄγγλους, ἐκ τῶν προτέρων ἐγνωρίζαμεν τὴν ἡττάν μας. Εἰς τὴν ἐβδόμην μετ' αὐτῶν συνάντησιν τοὺς ἐνίκησαμεν, πρὸ δεκαπέντε δὲ ἡμερῶν καὶ νέαν ἤραμεν κατ' αὐτῶν νίκην. Ἐδῶ ἡ ἀτιμία δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἡττάν. Συνίσταται εἰς τὴν ἀπόχλην ἀπὸ τῶν ἀγῶνων. (Ζωηραὶ ἐπευφημία).

χρόνος ἐφαίνετο μακρότατος. Νέαν προσπάθειαν καταβαλοῦσα, κατόρθωσε νὰ ρίξη ἐκ νέου τὸ δίκτυον· ἀλλ' ὁ ἰχθύς θορυβηθεὶς, ἀνέπλευσε κατὰ τὴν πορείαν τῶν ρευμάτων καὶ ἔστη οὐχὶ μακρὰν ἐκείθεν μεταξὺ δύο εὐμήκων βράχων.

Ἡ νεάνις ἠκολούθησεν αὐτόν. Ἔβαινε ἀποροφωμένη ὑπὸ τοῦ θελήματός της ψυχαγωγίας καὶ ἐπιλανθανομένη τῆς παρουσίας τοῦ χρόνου, διατρέχουσα δὲ τὸ ἄνδρον ἐθάσεν ἀδυναισθῆτως μέχρι τῆς πρὸς τὴν Νεβίλλαν ὁδοῦ. Ἐδύθειεν ἀπαξ ἔτι τὸ νῆμα μετ' ἐπιτυχίας οὐχὶ πλείονος, ἀλλ' εἶδε τὸ διοκόμενον θῦμα καταφεύγον εἰς ἕψωμά τι εὐρισκόμενον πρὸς ἀνάγκην παρὰ τινὰ μύλον ἰδιόκτητον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅτε ἐξερχόμενος αἴφνης ἐκείθεν ὁ Λαρόκ μετὰ τοῦ μυλωθοροῦ, ἔβη πρὸς τὸν λειμῶνα διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἐργοστάσιον.

Οὗτος πρὸ τῆς θεάς αὐτῆς ἔσθη, καὶ ἀντὶ τοῦ νὰ μακρυνθῆ, προσήγγισε τὴν ὄχθην, ἣ δὲ κόρη βοδοπόρφυρος, τὴν κόμην ἔχουσα περιπεπλεγμένην συνεπεία τῆς ἀνὰ μέσον τῶν πολυκλάδων δένδρων ἐσπευσμένης διόδου, καὶ τὴν ἐσθῆτα διάβροχον, ἀμβλυποῦσα πρὸς τε τὸν μύλον, τὸν μυλωθρὸν καὶ τὸν νεανίαν, πρὸς μόνην δὲ τὴν κατὰκτησιν τῆς ἐνύδρου λείας σκοποῦσα, ἀπεφάσιζε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ κατ' ἰδίαν νὰ καταδιώξῃ αὐτὴν ἐν ἀνάγκῃ μέχρι νυκτός.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν παρεσκευάζετο ὅπως ἀπαξ ἔτι μαστίρῃ ἀγόνως τὸ ὕδωρ, ἤκουσε φωνὴν κρᾶζουσαν πρὸς αὐτήν.

— Δεσποινίς, ἂν μ' ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς ἀπευθύνω συμβουλὴν τινὰ, ἐξασκήσατε ἥπτονα ἰσχὺν καὶ ὀλίγη περισσοτέρην εὐκνησίαν.

Ἔγνωνε τότε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀντικρὺ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐναντίας ὄχθης, εἶδε τὸν Λαρόκ μετὰ τοῦ μυλωθοροῦ παρατηροῦντας αὐτήν.

— Ὡ! κ. Λαρόκ, ἀνέκραξεν ἐρυθριῶσα, ἐν ὁποίᾳ καταστάσει μ' εὐρίσκειτε!

— Δεσποινίς, συγχωρήσατε τὴν ἀδιακρισίαν μου: ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ρουλέ σᾶς εἶδον εἰς τὸ ἄγρον τῆς ἀλευτικῆς σας ζέσεως, καὶ ἐπέτρεψα εἰς ἑμαυτόν . . .

— Ὡ! γνωρίζετε λοιπὸν ν' ἀλειψτε τρώκτας;

— Ποιῶ ὀλίγον, ἀλλ' ὁ Ρουλέ εἶναι ποῶν δεξιώτερος ἐμοῦ.

— Ὡ, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ μυλωθρὸς, ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἐξελέγητε τὰ λάθη μου.

— Τί θὰ πράξωμεν;

— Ἴδου ὁ ἀμετάτρεπτος κανὼν: πρῶτον δεξιότης, δευτέρον ὑπομονή, τρίτη οὐδὲν ἄλλο!

— Καὶ ἄδικσις, πολλὰ ἄδικσις, προσέθηκεν ὁ μυλωθρὸς.

— Πόσον εἶναι εὐκόλον καὶ ὅμως δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω, εἶπεν ἡ κόρη μετ' ἕψους ἀποθαγγύνσεως· καὶ ἐκ τούτοις ὁ ἰχθύς εἶν' ἐδῶ, τὸν βλέπω! ἄχ! δὲν θὰ δυνῆθῃ νὰ τὸν συλλάβω!

Ἐξημμένα δὲ καὶ μετ' ἀστραπτόντων ὀμμάτων πληττουσα διὰ τοῦ ποδοῦ τὴν παρῆσαν τοῦ λειμῶνος χλόην, προσπένεσε τὸν νεανίαν καὶ εἶπε:

— Θὰ ἐστρέψατε ἀπ' ἡμεῶς νὰ με βοηθήσατε ὀλίγον;

— Ὡ, δεσποινίς, εὐχαρίστως.

— Ἰσως τοῦτο εἶναι ὀχληρὸν δι' ὑμᾶς.

— Οὐδὲν ἄλλο, δεσποινίς.

— Θέλετε νὰ σᾶς παραδώσω τὴν ὀρμίαν μου;

— Καλλίτερον νὰ διαβῶ τὸν ποταμόν.

— Πόθεν;

— Διὰ τῆς γεφυρίδος τοῦ μύλου, ἥτις ἀπέχει μόλις ἑκατὸν βήματα.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔτρεξε πρὸς τὸν μικρὸν ξυλίον πόρον, οὗ τὸ μήκος, ἐκ μιᾶς μόνον πλευρῆς περιτριζόμενον ὑπὸ κηλίδος, ἐξέκλινε χολῶς ἀπὸ τοῦ μύλου, ὑπεράνω τοῦ καταρράκτου, ὅπουθεν κατακλιετο ροχθοῦν κατὰ παρῆς κρουνοῖς τὸ ὕδωρ εἰς τὴν βαθεῖαν αὐλάκα.

— Ὡ, Θεέ μου! πόσκις ὀφείλω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν τόσῃ ἐνόχλησιν, εἶπεν ἡ Κεκιλία.

— Ὡ, δεσποινίς, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι διασκεδασίς.

— Ὁ μυλωθρὸς τρωπόμενος ὑπὸ τῆς θεάς τῶν διαδραματιζομένων, ἐκλήσασε πρὸς τὴν ὄχθην, ὅπως παρακολουθῆσθαι τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος, ἡ δὲ Κεκιλία παραφερομένη ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς θάλασσης, ἔδειξε πρὸς τὸν νεανίαν τὸν ἰχθύον, ὅστις ἀναπαύετο ἐπὶ μικρὸν ἐκεῖ ὅπου ἐξήνθει εἰς ἀγρυπώδεις ἀφροῦς τὸ κύμα, ἠρεμῶν, ἀλλ' ἄγρυπνος ὅπως ἐπὶ νέας λείας ἐφορηθῆ.

— Τί κρίμα, δὲν ἔχομεν κάμακα, εἶπεν ὁ Λαρόκ· θὰ τὸ ἐπληττον, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν θὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς χλόης· ἀλλ' ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ὀρμίαν μας λοιπὸν.

Περὶσυνέλεξε τυλίσσων προδεκτικῶς τὸ νῆμα ἐπὶ τοῦ τροχίσκου, ἠλλαξε τὸ δέλεαρ, ἀκολουθῶν δὲ τὸν διοκόμενον ἰχθύον, ὅστις ἤρχετο κολυμβῶν ἐκ νέου, ἐπέτρεψε μετὰ σπανίας δεξιότητος πρὸ αὐτοῦ τὸν μικρὸν φοξίνον. Ὁ τρώκτης ἀπλήστως κατέπιεν αὐτόν, κεντηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ ἀγκίστρου, ἔφυγεν ὡς βέλος ὑπὸ τὸ ρεῦμα, παρασύρων τὸ μετάξινον τῆς ὀρμιᾶς νῆμα, ὅπερ ἐξειλίσσετο συρίττον ἐκ τοῦ τροχοῦ.

— Τὸν ἔχομεν! τὸν ἔχομεν! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μετ' ἀκρατήτου ζωνρότητος· ἀνασύρατέ τον ἐκ τοῦ ὕδατος!

— Ὁχι, μὴ! θὰ καταστρέψατε τὸ ἔργον σας ἀνέκραξεν ὁ Ρουλέ· κούρασατέ τον, ἐκτυλίξατε κλωστήν, κ. Λαρόκ, ἐκτυλίξατε! . . . τρέχει ὡς διάβολος.

Ὁ Λαρόκ δὲν ἀπῆντησεν, ἀλλ' ἐπαλλεν ἀνὰ χεῖρας τὸν τροχίσκον ἐλίσσων καὶ ἐξελίσσων τὸ νῆμα ἀλληλοδιαδόχως, καὶ παρακολουθῶν τὴν πορείαν τοῦ θύματος, ὅπερ ἠμύνετο μετὰ θαυμασίας ἐπιμονῆς, ὁμοῦ δὲ μετὰ τῆς παρθένου διήνυσεν τὸν λειμῶνα, ἀνατρέχοντες τὴν ὁδὸν, ἣν ἐκείνη μόνη εἶχε διέλθει πρότερον, βαίνουσα παρὰ τὸ ρεῦμα. Ὑπερεπίδων τὰς τάφρους, ἀπέτρεπον τοὺς παρεμβαλλομένους θάμνους, παρέκαμπτον τὰ δένδρα, ἀπολύοντες ἢ περισυλλέγοντες τὸ μετάξινον νῆμα, διεξάγοντες δὲ πεισιμαδῶς κατὰ τοῦ ἐξαγριωθέντος νημάτος ἀγῶνα ἀνυλεῖν.

Τέλος παρὰ τινὰ καμπὴν τοῦ ποταμίου ρεῖθρου, εἶδον μετὰ χαρᾶς τὸν τρώκτην ἀνακηδῶντα καὶ πληττοντα τὸ ὕδωρ διὰ τῆς οὐράς, καὶ διὰ βραδείας ἀλλά στεροῦς χειρονομίας ὁ νεκρὸς ἀνήν, ἰστάμενος ἦδη, ἔδυε τὴν λειαν πρὸς τὸ ἄνδρον.

— Ἐχετε δίκτυον; ἠρώτησε.

— Ἄ! Θεέ μου, τὸ ἀψῆκα ἐκεῖ ὅπου ἤμην πρῶν.

— Είναι μακράν ;

— Όχι ! τρία λεπτά μόλις απέχει.

— Εύρετέ το, παρακαλώ.

Ούτε ιπποτισμός, ούτε ευλάβεια, ούτε επιτήδευτος άβρότης έμεσοχώρει ήδη μεταξύ αυτών, αλλά ήσαν ήδη άφελείς φίλοι υπό του αυτού άποροφώμενοι έργου, και μηδόως στενοχωρούμενοι προς άλλωλιν. Ο Λαρόκ απέστειλεν άπλοήκως την Κεκιλίαν διά του λειμώνος, διότι περιέστη εις ανάγκην του δικτιου, αλλά δεν ήδύνατο ν' άφήση τὸ νήμα, ή δέ νεανίης έσπευδεν έπίσης άπλοήκως.

— Μη τρέχετε, δεσποινίς, έχομεν καιρόν. Προς τὸ παρόν εξαπολύω κλωστήν, διότι αν άφήσω τὸν ιχθύιν ανάλαβη αυτενεργειαν, θα επανέλθωμεν επί τὰ αυτὰ.

Η Κεκιλία ειχεν ήδη όρμησει προς αναχώρησιν, κατά μήκος δὲ του ποταμου, υπό τὰς παροχθίους ίτέας, ή ζωηρά τής περιβολής της χροιά έστιζε διά φαιδράς κελίδος τήν βαθυπράσινον βλάστησιν τών άνθήρων.

Άλλ' επανήλθεν πνευστιώσα και άνυσύκως ήρώτησε ;

— Τὸν κρατείτε ακόμη ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Τώρα προσοχή ! εύρισκόμεθα εις τήν καιρίαν στιγμήν. Αναλαβάνω τήν πορείαν μου, παρασύρω τὸν ιχθύν κατά μήκος τής όχθης και σὰς αποδίδω τήν όρμιάν, υμεις δὲ μοι διδετε τὸ δικτιον, διότι κατά τήν τελευταίαν στιγμήν, τὸ θύμα προσέγγιζον τήν παγίδα, θα επιχειρήση νέαν αντίστασιν, και δὲν πρέπει έννοεΐται, νὰ τῷ επιτρέψωμεν ν' απαλλαγῆ. . . Εΐσθε έτοιμη ;

— Ναί !

Και ήρπασεν αυτη μὲν τήν όρμιάν, εκείνος δὲ τὸ δικτιον, έν ᾧ χρόνῳ ήμιθανὲς τὸ θύμα άνήρχετο εις τήν επιφάνειαν τών κυμάτων κατά δύο μόλις μέτρα μακράν τής ξηράς.

— Πόσον ώραϊος είναι ! άνέκραξεν ή Κεκιλία, βαρύνει τουλάχιστον τέσσαρας λίτρας ;

— Περισσότερον !

— Ά ! Θεέ μου ; προσοχή, μη δραπετεύση ! προσοχή, βλέπετε άνεγειρεται.

Ο ιχθύς συναισθανόμενος ότι συνεζήθη έν τῇ παγίδι εκκίτησεν, αλλά μάτην : διά μιὰς μόνης δεξιᾶς χειρονομίας ὁ Λαρόκ έρριπεν αυτὸν επί τής γῆς, ὁμοῦ δὲ οι δύο άλιεις εκυψαν επ' αυτου.

— Όποια εύτυχία ! ὁποια εύτυχία ! άνέκραξεν ή κόρη σκιρτώσα εκ χαράς ! ὦ, πόσον χαίρω, σὰς εύχαριστῶ, κύριε Λαρόκ ! άνευ ήμῶν δὲν θα κατάρθουν νὰ τὸν συλλάβω.

— Θα επαναλάβητε τήν προΐξιν, δεσποινίς, άνεκραξεν ὁ Ρουλέ από τής έντιπεραν όχθης, τώρα ὅτε έμάθετε τὸν τρόπον . . . ὦ, υπάρχουσιν άλλοι ιχθύες του είδους τούτου ! . . . οι μυλωθροι τούς γνωρίζουσι.

— Και δὲν ὀκνοῦσι, του νὰ τούς περισυλλέξωσιν εις τούς καταράκτας των, δὲν έχει οὕτω ; ειπεν ὁ νεανίας γελῶν.

— Μα τήν αλήθειαν, ή θέσις των τὸ επιβάλλει, ζῶσιν εντός τών υδάτων, και τὰ ζῶα του υδατος τούς γνωρίζουσι, νομίζεις τις.

— Και ήδη, δεσποινίς, τί θὰ πράξητε ; ήρώτησεν ὁ Λαρόκ.

— ὦ, θὰ επιστρέψω εις τήν οικίαν, τί ὦρα είναι ;

— Είναι ή πέμπτη.

— Χριστέ μου ; κι εγὼ ειχον υποσχεθῆ εις τήν δεσποινίδα Πελλεγγρέν ότι θα επανέλθω περι τήν τετάρτην . . . ή καταδίωξις και ή σύλληψις του τρωκτου διήρκεσε πλείστορον τών δύο ὡρών.

— Άλλ' εύρισκαθε ὄχι μακράν τής επαύλεως.

— Επιθυμείτε νὰ μοι αφήσητε τὸν ιχθύν και τὰς ὀρμιάς σας, δεσποινίς ; ειπεν ὁ μυλωθρός ! θα σας τὰ ἔβρω, ή υπάλληλός μου.

— Τὰς ὀρμιάς μου, μάλιστα, αλλά τὸν ιχθύν τὸν λαμβάνω εγὼ ή ίδια . . . Καίστετε κα Λαρόκ, και πάλιν εύχαριστῶ διά τήν φιλοφροσύνην σας.

Αποθεΐσα δὲ τὸν τρωκτην έντός του κανίστρου, έδραμε ελαφρά και χαρίεσσα μέσω του λειμώνος, παραιτούσα τούς δύο άνδρας επί τής όχθης του Λιρόν. Έσπευδε φεδουμένη μη επιπληχθῆ, αλλά' έν τούτοις υπερήφανος επί τῷ κατορθώματι, έθεώρει, άνοιγούσα τὸ κάλαμον άπόστιγυῆς εις στιγμήν, τὸν ὠραϊόν ιχθύν, του ὁποίου τὸ άργυροειδὲς σῶμα έστίζον πορφυραῖ κελίδες, ὅτε δ' έθῆσεν εις βαθύ και μελάνοκιον ἄλσος αϊωνοβίων ελατῶν, ήκουσε καλοῦσαν αυτην τήν φωνήν τής μητρός της, ήν ειδε καθημένην επί τών υδροχαρῶν βρύων εκεί ὅπου έρρόχθη πίπτων ὁ καταρράκτης Λιρόν.

— ὦ, μητερ μου, ! άνέκραξεν έν ὀρμηῇ ένθουσίασμου, ιδέ, ιδέ, τήν ὠραϊαν μου λαϊαν !

Και έδραμε προς αυτην ὀλοπόρφυρος εκ ζωηρότητος και διαχτυκῆς θερμης, ήν ειχεν απομάθει από πολλου, και ὄλη εις τήν χαράν αφιεμένη, έπεδείκνυε τὸ γέρας του άγῶνος αυτης θριαμβικῶς.

Η Λουΐζα συνεκινήθη υπό τής ζέσεως ταύτης ήτις προσήγγιζε προς αυτην τήν θυγατέρα της μετ' έμπιστοσύνης από πολλου λησιμονθεισης : ή τετραυματισμένη καρδια της εξωγκῶθη, δάκρυα επλήρωσαν τούς ὀφθαλμούς αυτης, τὸ πρῶτον δὲ ήδη άφ' ὅτου περιέπεδεν εις τήν ὀδυνηράν κατάστασιν της υπείκουσα εις παράφορον ὀρμην ήρπασε τήν κόρην από τών χειρῶν, εκάθισεν αυτην πλησίον της, και οϊονει υπ' άκαθεκτου τινος δυνάμεως ὠθουμένη, περιεπτύξατο αυτην πολλάκις ὅπως αποτίση τρόπον τινὰ ὄλην διά μιᾶς τήν μέχρι τουδε καθυστερηθεισαν στοργήν. Η νεανίς εκπλαγεΐσά πως, παρεδόθη εις αυτην μετὰ μειδιάματος προσχαρούς, και βεβαιότητος άορίστου ότι μεταβολή τις έν τῇ προς άλλήλας σχέσει στιγμιαίως επήλθεν, αλλά μεταβολή εύτυχῆς. Τῇ έφαινετο ότι ή μήτηρ της κατέκτα αυτην εκ νέου, ότι άγαριαίως αποκαθίστατο οἷα πριν ήτο, αγαθή, γλυκεία περιφροντις : ταρασσομένη δὲ μέχρι βάθους ψυχῆς έν ταῖς άγκάλαις τής ταλαινης μητρός ήτις περιεπτύσσετο, έθώπευε και συνέσφιγγεν αυτην μετ' αποφάσεως προφανούς ὅπως μηδέποτε πλέον τῇ εγκαταλίτη, ή κόρη ήρξατο κλαίουσα. Τότε άμφοτεροι μηδεμίαν μὲν άρθρώσασθαι προς άλλήλας έρομνεϊαν, ή μοψῆν ή υποσχεσθαι, αλλά συνεννοούμεναι άμοιβαίως οϊονει διά μυστικῆς έμπνευσεως τών καρδιῶν, διέμειναν επί μικροῦ συμπελεγμέναι άφῶνως, και τρυφῶσαι έν εύδαιμονία οἷας από πολλῶν μηνῶν ήδη δὲν ειχον γευθῆ.

Επί τέλους ή μήτηρ ανέλαβε σχετικῆν ψυχραιμίαν ταραχθεΐσα δ' υπό τής ιδέας ότι επαθῆθη εις άδυ-

ναμίαν, ἴπο τόσον δυσχερῆς ἢ ἐξήγησις, προσεπάθη νὰ μεταβάλῃ τὴν φροῶν τῶν ἰδεῶν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ὅθεν ἀπομακρύνασα αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ μὴ ἀποχωρηθεῖσα, εἶπε:

— Ἦσθην λοιπὸν ἤρεσθαι ποθεῖν μοι, ὅταν μὲ συνήντησας;

— Ἐκ τοῦ μύλου τοῦ Λιρόν, ὅπου ἤργευσά αὐτὴν τὴν ἡλευτήν· λέγει μοι ὅτι ἐπιθυμῶν.

— Τί ἡμίονά σου, νεπὶς ῥιγιοπυρὸ ῥεθ ῥεθῶ;

Ἡ Κεκιλία ἠρυσθίασε, διότι αἰφνης τῇ στιγμή ἔκεινη ἢ τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς συνεργασία καὶ ἢ στιγμήνδον μετ' αὐτοῦ συναφθεῖσα οἰκειότης τῇ ἐθάνη ἴπτον ἢ πρότερον ἀπλῆ καὶ φυσικῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἴπο αὐτὴ ἢ ἐνδάρκωσις τῆς εὐλικρινείας.

— Ὅχι μῆτέρ μου, εἶπεν, ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου, ὅστις εἶχεν ἐλθεῖ ἐκεῖ χάριν ἐπισκευῶν ἐν τῷ μύλῳ, μ' ἐβοήθησε, ἀνευ δὲ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἐφερόν ποτε εἰς πέρας τὴν ἐπιχειροῦν μου.

— Ἄ! ὁ κ. Λαρόκ . . . σοὶ ἐπέδειξε φιλοφροσύνην;

— Ὅχι, πολλὴν μάστιά! ὑπέλαβεν ἢ Κεκιλία, καὶ δὲν εἶναι ἢ πρώτη φροῶ.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἢ μήτηρ ἀνυσύχως πως, τὸν συνήντησας καὶ ἄλλοτε εἰς Λιρόν,

— Ὅχι εἰς Λιρόν, ἀπάντησεν ἢ νεαρά κόρη μετ' ἠρεμίας καὶ γαλήνης αἵτινες καθυσύχασαν τὴν μητέρα, ἀλλ' εἰς τὸ ἐργοστάσιον . . . Μάλιστα διεξεπραίωσεν ἐκεῖ πρὸς χάριν μου ἐργασίας τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δείξω, ἂν θελήσῃς νὰ μ' ἀκολουθήσῃς ἐκεῖ ἡμέραν τινὰ κατ' αὐτάς, ἀντὶ νὰ μένης πάντοτε εἰς τὸν λειμῶνα.

Ἡ μήτηρ ὑψώσασα τὸ βλέμμα, εἶδε τὴν ὄψιν αὐτῆς μειδιῶσαν, παρὰ τὴν μομφὴν ἢν ἐλάλουν τὰ χεῖρα τῆς, προσεῖλικυσε δὲ τότε αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἠσπάζθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου μετ' ἐνδόνου χαρᾶς.

— Ναί, θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἂν τοῦτο σ' εὐχαριστῇ.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ἢ Κεκιλία· καὶ ὁ πατήρ μου τόσον θὰ χαρῇ! λυπεῖται ἐκεῖνος τόσον βλέπων σε πάντοτε μελαγχολικὴν!

Τὸ μέτωπον τῆς Λουίζης ἐπεσκοτίσθη καὶ ἐκλινε βαρῦ· ἀλλὰ ταχέως ἢ θλιθερά αὐτὴ ἐντύπως ἐξηλείφθη, ἐπανερχομένη δὲ εἰς τὸ ἀπασχολοῦν αὐτὴν θέμα,

— Λοιπὸν, εἶπε, σὲ περιεποιήθη ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου;

— Ναί, μῆτέρ μου. Εἶναι κάλλιστος νέος, λίαν εὐλικρινῆς καὶ ἀφελῆς, φαίνεται δὲ καὶ ἰκανώτατος, διότι ὁ πατήρ μου, ὅστις ὡς γνωρίζεις μόνον τοὺς ἐχόντας ἠθικὴν ἀξίαν ἀγαπᾷ, τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ. . . Ὡς μηχανικὸς προφανῶς, εἶναι ἄριστος.

— Καὶ ὡς ἀλιεύς; ἠρώτησε μειδιῶσα ἢ μήτηρ.

— Ὡς ἀλιεύς, συλλαμβάνει τοὺς τρώκτας θαυμασίως.

— Καὶ τί σοὶ ἔλεγεν ἐνὸςφ ἠλιεύετε;

— Ὅχι! οὐδὲν ἀπολύτως! μῆπως εἶχόμεν καιρὸν πρὸς συνδιάλεξιν ὑπέδειξε λοιπὸν! δρόμος ῥασιωδῶς ἐπιμόνος κατὸ πλὴν τοῦ ἰχθύος, ὅστις ἐφευγὲ ἰσχυραδύρων τὴν ὀρμίαν· καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ πνεῦμα ἀπυχολημένον ἀποτέλλει θὰ συλληθῆ ὁ τρώκτης; δὲν θὰ συλληθῆθῃ! ἴδου εἰς τί κατεγινόμεθα! ἔπειτα θέλει νὰ σοὶ εἴπω τί φρονῶ;

— Ναί.

— Αἶ, λοιπὸν, ὁ κ. Λαρόκ δὲν σπίζβει διόλου . . . πάντοτε ὁσάκις μὲ συναντήσῃ, χάνεται ὡς εἰ ἐαυτὸν κατέπληκτον . . . μὲ φοβεῖται! . . . καὶ ἂν ἔλειπε τὸ ζήτημα τοῦ ἰχθύος, πιστεύω ὅτι ποτὲ ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ μείνῃ ἐνώπιόν μου πλέον τριτὸν λεπτόν, δηλαδὴ πλέον τοῦ χρόνου ὅσος ἀπαιτεῖται ἵνα μὲ χαιρετίσῃ καὶ ἐρωτήσῃ ὡς ἔχετε, ἄδελφοί; ἔπειτα ἀποσύρεται κατέρυθρος ὡς κῆρυθαδὶς ἀλέκτορος, φαίνόμενος ὅτι ἀπορεῖ πῶς νὰ χαιρετισθοῖσῃ τοὺς βραχιόνας καὶ τὰς κνήμας του.

Ἐγέλα λαλοῦσα οὕτως ἢ κόρη ἀφρόντις καὶ φαιδρά. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπέλαβε τὸν ἀπρόσεκτον.

— Πῶς τὸν εἰρωνεύεσαι τὸν δυστυχῆ νέον!

— Ὅχι, δὲν τὸν εἰρωνεύομαι! εἶπεν ἢ Κεκιλία, προσλαμβάνουσα ἴθος σπουδαῖον αὐτοστιγμαῖ: τὸν δεικνύω τοιοῦτον, διότι τοιοῦτος εἶναι. Ἀλλὰ δὲν ἐνυπάρχει ἀποδοκιμασία εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν μου· μοὶ ἀρέσκει τοιοῦτος, πολὺ πλεῖότερον ἢ ἂν τὸν ἐδλεπομ οἰματῖαν καὶ σεμνότηψον.

Ἄλλ' εἰσῆγγεν ἀποτόμως, καὶ ἀτενίσασα τὴν μητέρα αὐτῆς, ὡσεὶ συνησθάνθη αἰφνιδίως ὅτι πλείονα τοῦ δέοντος εἶπε, προσέθηκε:

— Κ' ἔπειτα, τὸ τελευταῖον αὐτὸ δὲν ἀποβλέπει εἰς ἐμὲ καὶ ὀλίγον μοὶ ἐνδιαφέρει! ὁ κ. Λαρόκ μὲ περιεποιήθη· θὰ τῷ ἐκφράσω μὴχαριστίαν, διὰ τοῦ πατρός μου, καὶ οὕτως ἀπαξ διὰ παντός θὰ ἐξοφλήσω ὅ,τι τοῦ ὄφειλω.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης θὰ τῷ εὐχαριστήσω, εἶπεν ἢ μήτηρ διὰ βαθῆς τόνου φωνῆς.

Ἠγρόθη τότε, περιέπλεξε τὸν βραχιόνα τῆς κόρης ὑπὸ τὸν ἑαυτῆς καὶ οὕτω στρεγγικῶς συμπεπλεγμέναι ἐβάδισαν πρὸς τὴν ἔπαυλιν.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ραοῦλ Περινιόν ἐφθάσεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τὴν ἑσπέραν δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐνῶ ὁ νεανίας μετὰ τῆς οἰκοδεσποινίδος καὶ τῆς παιδαγωγοῦ παρεδιδότο εἰς θορυβῶδες παίγνιον, ὁ Δαβὶδ παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Τὸ πρῶτον ἦδον ἀπὸ πολλῶν μνησῶν τῇ ἐλάλει κατὰ τρόπον ἄλλον ἢ ἐν τῇ γενικῇ συνδιαλέξει, μετὰ παλμῶν δὲ βαδίσασα πρὸς αὐτόν, ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου ὡς κατηγορούμενος ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ παρεσκευάσθη ὅπως ἀκρασθῆ. Ἐκεῖνος, συγκέκνημένος ὡν ἐπίσης, διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, οἰοεὶ ἐκζητῶν τὰς λέξεις, ἔπειτα δὲ εἶπε χαμνηφώνως:

— Φρονῶ ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ διατελεῖτε ἐν ἀγνοίᾳ τὸν αἰτίων τὰ ὁποῖα φέρουσιν ἐδῶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Περινιόν. Δὲν πρόκειται περὶ διατριβῆς ἁπλοῦς βιομηχανικῶν μελετῶν, ὡς εἶπον εἰς τὴν Κεκιλίαν, ἀλλὰ μελετῶμεν ὁ συντάγματάδεχες ἢ ἐγὼ νὰ νὰ ἀφεύσωμεν τὰ δέο τέκνα μᾶς. Σὺς προειδοποιῶ λοιπὸν περὶ τούτου, ἵνα καταστήσῃτε τὴν συμπεριφορὰν ὑμῶν ἀπέναντι τοῦ νεανίου σὺμφωνῶν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας μου. Νομίζω ὅτι ἢ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εὐλικρινῆς φιλία μεταξὺ αὐτῶν θὰ διευκολύσῃ τὴν γεννησιν πληρεστέρας συμπαιδείας, καὶ ὅτι ἐπιμένως τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ σφιγγῶσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων ἄνευ

ἐπιφυλάξεως. Πιστεύω δὲ ὅτι φρονίμως πράττω, διότι ἡ εὐδαιμονία εἶναι τι σπάνιον, καὶ ὅπως ἐξασηλίωσιν τις αὐτὴν χάριν τῶν προσφιλῶν αὐτῷ ὄντων, πᾶσα περίσκεψις εἶναι ἥττων τῆς δεούσης.

Σιωπήσας προσεῖπε τὴν σύζυγόν του ὡσεὶ ἀναμμένων ὅπως αὐτὴ τῷ ἀπευθύνῃ ἀπάντησιν· ἀλλ' ἐκείνη ἐτήρησε σιωπὴν, μετὰ τόνου δὲ θενναροτέρου τότε ὁ Δαβὶδ ἐπανελάθει·

— Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἐπενέγκτε παρατηρήσεις, ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς ταύτης; Εἶναι ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιφύσεις ἐξαιρετός· τιμὴν, ἀτομικὰ προσόντα, γένος καλόν, περιουσίαν, πᾶν ὅτι δύναται τις νὰ εὐχρηθῇ ἐν τῷ γαμβρῷ ὁ Ραούλ συννεοί.

Ἡ Λουίζα ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπάντησεν.

— Ἄν στερεῇ ἡ Κεκιλία, ἔχει καλῶς.

Ἡ φράσις ὅμως αὐτὴ δὲν ἵπτο ἢ ἀπάντησις ἢ ἀνεμμεν ὁ Δαβὶδ, ὅστις ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς παρασιώπῃσιν, ὑπέλαβεν:

Ἔχετε λοιπὸν λόγους ὅπως πιστεύσῃτε ὅτι ἡ Κεκιλία δὲν εἶναι διατεθειμένη ἵνα νυμφευθῇ τὸν Ραούλ;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδένα.

Ἐνόσφω λοιπὸν δὲν παρουσιασθῆ τὸ τοιοῦτο, θὰ εὐγνωμονῶ πρὸς ὑμᾶς ἂν συντελέσῃτε πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου.

— Δύνασθε νὰ ἴσθε βέβαιος περὶ τῆς πλήρους προθυμίας μου.

Ὁ Δαβὶδ νύχαριστῆσεν αὐτῇ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅτε ἀπέμεινε μόνος, ἤσχετο διερωτώμενος τί ἄρα γὰρ ἡ Λουίζα ὑπένευε διὰ τῆς ἐλαστικῆς ἐκείνης ἀπαντήσεως· εἶχεν εἰδησεις περὶ τοῦ Ραούλ ἐπιτροπούσας αὐτῇ τὸ ν' ἀμφιδόλλῃ περὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ τέκνου των; ἀπίθανον· ἀνεκάλυψεν μυστικὸν αἶσθημα γεννώμενον ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θυγατρὸς του ἀδύνατον τῷ ἐφαίνετο τοῦτο. Ἀνυσυχῶν ἐν τούτοις ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπαγρυπνίσῃ προσεκτικῶς.

Τὴν ἐπιούσαν ὁδηγήσας τὸν μέλλοντα γαμβρὸν εἰς τὸ ἐργαστάσιον ἐγνώρισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Λαρόκ. Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ συγκρατήσῃ κίνημα εὐαρεσκείας ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐμπαθοῦς ἐνδιαφέροντος μεθ' οὗ ὁ Ραούλ ἐνέκυρσεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν νεωστὶ ἐκεῖ ἐγκαθιδρυθειῶν μηχανῶν χάριν ἠλεκτρικῶν πειραμάτων. Ὁ νεανίας ἐξήτησε μακρὰς πληροφορίας περὶ τῶν φάσεων δι' ὧν διήλθε διαδοχικῶς ἡ ἐργασία, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ στάδιον τῆς παρουσίας πρακτικότητος, καὶ ἐξενεγκῶν παρατηρήσεις οὐχὶ ἀστόχους, ἐπήνεσεν ἐν ἀρμοδίῳ μέτρῳ τὸν διευθυντὴν, ὃν ὁ Δαβὶδ μετὰ ζήσεως συμπεριελάμβανεν ὡς συνεργάτην, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν. Ὁ Περινιὸν καὶ ὁ Λαρόκ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἔχοντες ἡλικίαν, ἦσαν ἀπόφοιτοι τῆς αὐτῆς σχολῆς, καίτοι δὲ ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους τέως, εἶχον ἤδη πλείστους λόγους ὡς συμπαθῆσθωσι πρὸς ἀλλήλους, τοῦθ' ὅπερ πάραυτα ἐπραγματοποίησε, μεθ' ὧραϊὸν δὲ διάστημα χρόνου ὁ Δαβὶδ ἀναχωρῶν τοῦ γραφείου, ἀφῆκεν ἐν αὐτῷ τοὺς δύο νεανίας πεφίλιωμένους ἀληθῶς.

Ὁλόκληρον τὸ μηχανεῖον ὑπέστη λεπτομερῆ ἐτασθὸν ὑπὸ τοῦ Ραούλ, ὅστις περιήλθε πᾶν τὸ ἐργαστή-

ριον ἐπισταμένως, καὶ πᾶν τὸ χημεῖον ἐξηγεύνησεν. Ὁ ἐπισκέπτης ὡμολόγησεν εἰδικὴν κλίσιν πρὸς τὰς χημικὰς ἐργασίας, ὡς γνήσιος μαθητῆς τοῦ Σανδρέν, ἀλλ' ὁ νεαρός διευθυντῆς ἐξεδήλωσε πλείονα ζέσιν πρὸς τὰς φυσικὰς μελέτας, ἐπέδειξε δὲ καὶ τινὰς τελειοποιήσεις ὑπ' αὐτοῦ ἐπενεχθεῖσας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανῶν.

— Οἱ δύο ἡμεῖς, εἶπε φαιδρῶς ὁ Ραούλ, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν στοιχεῖον ἰσόρροπον πρὸς τὸν κ. Ἐρβελέν καὶ νὰ διευθύνωμεν τὸ κατὰστημα θαυμασιῶς. Ἀλλὰ, προσέθηκε παρατηρήσας ἐλαφρὰν ἀνυσυχίαν, σκιάν ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀκροατοῦ του, δὲν ἀξίω νὰ διευθύνω αὐτοπροσώπως ἐγὼ ὅτιδήποτε· ὦ, ὄχι, οὐδεμίαν ἔχω διοικητικὴν ἰδιοφυίαν, ἀλλ' εἶμαι ἀποκλειστικῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὰς χημικὰς ἐργασίας. Μόνον τὰ φιαλιδιὰ μου ἀγαπῶ· ἂν ἠναγκαζόμην νὰ διέπω, ὡς ὑμεῖς, τοσούτους ἐργάτας, θὰ παρεφρόνον ἑξάπαντος.

Ὁ Λαρόκ συνησθάνθη τὴν ἐν τῇ διαδηλώσει ταύτῃ ἐνυπάρχουσαν ἀβρότητα, καὶ ὡμολόγησε κατ' ἰδίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν νεανίαν. Ἐκτοτε οὐδεμίαν πλείον ἐμμοχώρησε μεταξὺ αὐτῶν ἐπιφυλάξεως νέφος, ἀλλ' ἀπεφάσισαν στερεῶς νὰ διαδιώσωσιν ἐν οικειοτάτῃ φιλίᾳ.

— Ἔσχον, βλέπετε, διδάσκαλον; εἶπεν ὁ Ραούλ, ἔσχον ἄνδρα, τὸν καθηγητὴν Σανδρέν. Πᾶσαι αἱ εὐτυχεῖς ἀνακαλύψεις τῆς νεωτέρας μικροβιολογίας εἰς αὐτὸν ὀφείλονται· μὴ νομίσῃτε ὅμως ὅτι ὁ θαυμάσιος οὗτος σοφὸς ἀσχολεῖται εἰς μόναν τὰς ὑψηλὰς θεωρίας, οὔτε τὰς ἀπλουστάτας ἐρεῖνας, οὔτε τὰς ταπεινοτάτας μεθόδους οἰαζόμηντε βελτιώσεως δὲν καταφρονεῖ. Ἐφευρε τρόπον συντηρήσεως τοῦ ζύθου, ὅστις ἐπλούτισεν ὅλους τοὺς ζυθοπώλας τοῦ Βορρά, ἤδη δὲ ἀσχολεῖται εἰς τὴν πραγματοποιήσιν ἐφευρέσεως καθιστώσης τὰ ἄμυλα ἀπρόσδεκτα ὑπὸ ζυμώσεως.

Ὁνομάζει γελῶν τὸ χημεῖόν του μαγικεῖον! . . .

Δὲν συμφωνεῖτε μετ' ἐμοῦ ὅτι ἡ ὠφέλεια ἢ προεγνομένη εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν διὰ τῆς διευκολύνσεως τῆς παγκοσμίου διατροφῆς εἶναι τὸ λαμπρότατον τῶν ἔργων; διάσημος ἀνὴρ ὁ Προσπερ Σανδρέν! . . . ὅταν τὸν γνωρίσῃτε. . .

— Θὰ τύχω λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας ἵνα τὸν ἴδω ἐνταῦθα;

— Ἔρχεται ἀπόψε μετὰ τοῦ θεοῦ μου, τοῦ συνταγματάρχου Περινιόν. . . Πιστεύω ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ κ. Ἐρβελέν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τοῦ μεγάλου διδασκάλου. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃτε ἐν πρώτοις ὅτι ὁ θεὸς μου καὶ ὁ καθηγητῆς εἶναι οἱ ἀχώριστοι φίλοι τοῦ πατρωνός σας.

— ὦ, τοῦτο τὸ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ.

— Ἐν Παρισίοις οἱ τρεῖς οὗτοι οὐδέποτε ἀπεχωρίζοντο ἀλλήλων οὕτως εἶπαι. . . ἀλλ' ἀφ' ὅτου ὁ κ. Ἐρβελέν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐν τῇ ἐσοχῇ, ἐπὶ μακρὸν ἴσως. . .

Καὶ ἐκφέρων ὁ νεανίας τὰς λέξεις ταύτας κατεσκόπευε τὸν Λαρόκ διὰ τοῦ κἀνθοῦ τῶν δφθαλμῶν ὅπως κατανοήσῃ ἂν οὗτος εἶχεν εἰδησιν τῆς οἰκονομικῆς τοῦ πατρωνος συμφροῆς. Ἀλλ' ὁ διευθυν-

Η ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΜΕΣΗ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ.

Ἀκολούθως ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀφηγεῖται τὰ τοῦ χρόνου τῆς φοιτήσεως ἐν τοῖς γυμνασίοις, περὶ τῆς εἰπομένης καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ προεισαγωγῇ ἡμῶν ὅτι ἐννεαετής τυγχάνει οὖσα, καὶ περὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν ἐννεα τάξεων περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἐπίσης. Εἶτα ὀμιλεῖ περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ὅπερ ἀρχεται συνήθως ὅτε μὲν κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου ὅτε δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς ἢ μέσα Ἀπριλίου, ἐπομένως ἀπὸ τοῦ Πάσχα τοῦ ἐνός ἔτους μέχρι τοῦ Πάσχα τοῦ ἐπιόντος· διακρίεται δὲ τὸ σχολικὸν ἔτος ὡς καὶ παρ' ἡμῖν εἰς περιόδους δύο, τὴν χειμερινήν, ἀρχομένην μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ ἁγίου Μιχαήλ (Michaelis-Ferien) περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσαν κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, καὶ τὴν θερινήν ἀρχομένην μετὰ τὸ Πάσχα καὶ λήγουσαν κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχονται 6—8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων ὁ τὸ πρῶτον κατατασσόμενος μαθητὴς ὑφείλει ἐκτὸς τῶν πιστοποιητικῶν γεννήσεως, βαπτίσεως καὶ ἐμβολιασμοῦ νὰ προσάγῃ τῷ διευθυντῇ τοῦ γυμνασίου καὶ ἐνδεικτικῶν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, ἅς τελευταῖον ἐποιήσατο. Γίνονται δὲ δεκτοὶ ὡς μαθηταὶ τοῦ γυμνασίου οὐχὶ κάτω τῶν 9 ἐτῶν, καὶ τούτων συμπληρωμένων, καὶ ἔχοντες τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι γίνονται δεκτοὶ καὶ δι' ἀνωτέρας τάξεις οἱ ἔχοντες τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις.

Ἐν τοῖς ἔπειτα ὁ κ. Ὀλύμπιος ὀμιλεῖ περὶ διδασκτρων, περὶ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καθηγητῶν ἐν αὐτοῖς, περὶ γυμνασιάρχου, περὶ μισθοῦ τοῦ γυμνασιάρχου καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ περὶ παύσεων σχολικῶν.

Οἱ μαθηταὶ τῶν γυμνασίων τῆς Γερμανίας ἀποτίουσι κατὰ μῆνα εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐπιστάτην (castellanus) ὀρισμένα διδάκτρα κατὰ τὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκουσιν. Οὕτω διὰ μὲν τὴν ἕκτην, πέμπτην καὶ τετάρτην, ἦτοι τὰς τρεῖς κατωτέρας ἦσαν δέκα δραχμαὶ διὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἕξ, τὰς ἀνωτέρας 12 δρ. Ὡσαύτως δὲ ἀποτίουσι καὶ δικαίωματα δρ. 20, δικαίωματα τῶν ἐκ διαφόρων τάξεων ἀναχωρούντων καὶ εἰς ἕτερα γυμνάσια μεταβαίνοντων, δικαίωματα ἐγγραφῆς (20 δρ.). Ὅθεν ὁ μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ἀποτεῖ κατ' ἔτος συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ δικαίωματος τῆς ἐγγραφῆς, ὁ μὲν τῆς ἀνωτάτης τάξεως 184 δρ. οἱ δὲ τῆς κάτω τρίτης, ἀνω τρίτης, κάτω δευτέρας καὶ ἀνω δευτέρας δρ. 170 καὶ οἱ τῆς ε' ε' καὶ δ' δρ. 140.

Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἶνε διάφορος ἐν τοῖς δια-

φόροις γυμνασίοις. Ἐν τοῖς μεγάλοις γυμνασίοις φοιτῶσι συνήθως ἀπὸ 400—600. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ τάξει ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ὑπερβῇ τοὺς 40, ἡ τάξις διακρίεται εἰς τμήματα (Abtheilungen).

Περὶ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καθηγητῶν, οἵτινές εἰσι πάντες διδάκτορες τῆς φιλοσοφίας δύο ἐξετάσεις ὑποστάντες, τὰς διδακτορικὰς (Doctorexamen) καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ κράτους (Staatsexamen), πλὴν τῶν διδασκάλων τῆς ζωγραφικῆς, καλλιγραφίας, ἰχθυογραφίας καὶ γυμναστικῆς ἐννοεῖται, ὁ κ. Ὀλύμπιος λέγει ὅτι οὗτος διάφορος τυγχάνει ὢν ἐν τοῖς διαφόροις γυμνασίοις. Ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Σταυροῦ ἐν Δρέσδῃ ἦν τῷ 1873 30. Οὗτοι δὲ εἰσι τακτικοὶ διδάσκαλοι τῆς τάξεως (ordentliche Klassenlehrer), αὐτοὶ οὗτοι ἔχοντες τὴν διεύθυνσιν μιᾶς τάξεως καὶ διδάσκοντες τὰ μαθήματα τῆς κλασικῆς φιλολογίας, καὶ ἔκτακτοι (ausserordentliche) ἐπίκουροί πως τοῖς πρῶτοις ὄντες. Ὁ δὲ διευθυντὴς ἐστὶν ὁ τῶν καθηγητῶν πάντων σοφώτατος, γνωστός εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον διὰ συγγράμματα αὐτοῦ, δύναται δὲ διδάσκειν, ὡς ἔχων βαθμὸν καθηγητοῦ πανεπιστημίου καὶ ἐν τοιοῦτῳ ἂν ὑπάρχη ἐν ἣ εὐρηται πόλει· δύναται δὲ ὡσαύτως καὶ νὰ διορισθῇ καθηγητὴς πανεπιστημίου. Ἐν τοῖς γυμνασίοις, καὶ μάλιστα ταῖς πραγματικαῖς σχολαῖς, ὑπάρχει καὶ ὑποδιευθυντὴς (conrector), ἀναπληρῶν τὸν διευθυντὴν ἐν ἀθαναίᾳ ἢ ἀπουσίᾳ. Ὅπως δὲ τις καθηγητὴς γένηται δεόν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ κατὰ τὸν νόμον ν' ἀκούσῃ μὲν τὰ μαθήματα τῆς γυμνασιακῆς παιδαγωγίας μετὰ τῆς ἱστορίας αὐτῆς, μετὰσχῆ δὲ καὶ τοῦ παιδαγωγικοῦ φροντιστηρίου, ἐν ᾧ πρακτικῶς καὶ κατ' ἴδιον τρόπον ἐξασκῶνται εἰς τὸ διδάσκειν οἱ φοιτηταί.

Καὶ εἰς μὲν τὰς ἀνωτέρας τάξεις τοῦ γυμνασίου διδάσκουσιν οἱ νεώτατοι τῶν διδασκτρῶν, οἱ ἄρτι τοῦ Πανεπιστημίου ἀποφοιτήσαντες, 26—28 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, εἰς δὲ τὰς κατωτέρας οἱ πρεσβύτεροι, σοφώτεροι καὶ αὐστηρότεροι διὰ παιδαγωγικοὺς λόγους εὐνοήτους. Οἱ μισθοὶ δὲ τῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ διάφοροι ἦσαν ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Γερμανίας χώραις. Ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἀρχαίᾳ σχολῇ τοῦ Θωμᾶ, ἦν ὅτε ἐπεσκεψάτο αὐτὴν ὁ κ. Ὀλύμπιος διεύθυνεν ὁ διακεκριμένος παιδαγωγὸς καὶ συγγραφεὺς Eckstein, ἄρτι ἀποθιώσας, τὸν παρελθόντα νοέμβριον, οἱ καθηγηταὶ ἐλάβανον κατὰ τὸ 1874 ἀπὸ 700 ἀλλήρων, αὐξανομένων σὺν τῷ χρόνῳ τῆς διδασκαλίας κατὰ 50 ἐτησίους, μέχρι 1500· ὁ δὲ διευθυντὴς ἐκτὸς τῶν 300 τάληρων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν 2000 τάληρα, ἦτοι 8000 δρ. Ἡ διδασκαλία τῶν καθηγητῶν ἦν 18—22 ὥρων καθ' ἑβδομάδα. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ὀλύμπιος, ὀμιλήσας περὶ τῶν ὥρων τῆς ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῶν μαθημάτων, θέρους ἢ χειμῶνος, καὶ περὶ τῶν διακοπῶν, αἵτινες ἐκτὸς τῶν κυριακῶν καὶ τῶν μετὰ μεσημβρίαν ὥρων τῆς τετάρτης καὶ τοῦ σαββάτου, ὅτε διακόπτονται τὰ μαθήματα, γίνονται τετρακτῆς τοῦ ἔτους, καὶ περὶ τῶν εἰδῶν τῶν μαθημάτων, παρατίθησι πίνακα τοῦ κατὰ τὸ 1873 ἔτος προγράμματος τῆς ἀνω ῥηθείσεως σχολῆς τοῦ Θωμᾶ ἐν Λειψίᾳ ἔχοντα οὕτω.

*) Ἰδὲ ἀριθ. 49 σελ. 975—978.

1) Ἡ προεισαγωγὴ, ἣν ἡ πρότερος δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Νεολόγου Ἐπιθεωρήσει περὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ γυμνασίων πραγματεία.

Μαθήματα	VI	V	IV	IIIβ	IIIα	IIβ	IIα	Iβ	Iα
Λατινικά	10	10	10	10	10	10	10	8	9
Ἑλληνικά	—	—	6	6	6	6	6	6	6
Γερμανικά	3	3	2	2	2	2	2	3	3
Γαλλικά	—	3	2	2	2	2	2	2	2
Ἑβραϊκά	—	—	—	—	—	—	2	2	2
Μαθηματικά	—	—	4	4	4	4	4	4	4
Θρησκευτικά	3	3	2	2	2	2	2	2	2
Ἱστορία	4	4	4	4	4	3	3	3	3
Γεωγραφία	4	4	4	4	—	—	—	—	—
Φυσική	—	—	—	—	—	—	1	2	2
Φυσική Ἱστορία	—	—	—	2	2	2	—	—	—
Ἀριθμητική	3	3	—	—	—	—	—	—	—
ᾠδική	2	2	2	2	1	1	1	1	1
Καλλιγραφία	2	2	2	—	—	—	—	—	—
Ζωγραφική	2	2	2	2	2	—	—	—	—
Γυμναστική	2	2	2	2	2	2	2	2	2

Τὰ Ἑβραϊκά μόνον διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ σπουδάσωσι τὴν Θεολογίαν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ φέρονται.

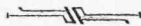
Τῷ προγράμματι τοῦτο ἐπιτεταί ἕτερον πρόγραμμα, ἀναλυτικὸν τοῦτο καὶ διαφέρον ἐν ταῖς λεπτομερείαις, τοῦ ἐν Δρέσδῃ σχολείου τοῦ Σταυροῦ τοῦ ἔτους 1871—1872. Κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐν μὲν τῇ ἕκτῃ τάξει διδάσκονται Θρησκευτικά 3 ὥραι, Γερμανικά 3 ὥραι, Λατινικά 10, Ἀριθμητικὴ 3, Φυσικὴ ἱστορία 2 ὥραι, κατὰ μὲν τὸ θέρος Βοτανικὴν κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα τὰ θηλαστικὰ τῶν ζῴων, Γεωγραφία 2, Ἱστορία 2, Καλλιγραφία 2, Ζωγραφικὴ ᾠδικὴ 2, Γυμναστικὴ 2. Ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ τάξει Θρησκευτικά 3 ὥραι, Γερμανικά 3, Λατινικά 10, Γαλλικά 2, Ἀριθμητικὴ 3, Φυσικὴ ἱστορία 2, Γεωγραφία 2, Ἱστορία 2 ὥραι, Καλλιγραφία 2,

Ζωγραφικὴ 2, ᾠδικὴ 2. Γυμναστικὴ 2. Ἐν τῇ τετάρτῃ τάξει Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 3, Λατινικά αἴθις 10, Ἑλληνικά 6 ὥραι, Γαλλικά 2, Ἀριθμητικὴ 3, Γεωγραφία, Ἱστορία, Καλλιγραφία, Ζωγραφικὴ, ᾠδικὴ καὶ Γυμναστικὴ ἀνὰ δύο ὥραι. Ἐν τῇ κάτω τρίτῃ Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 2 ὥραι, Λατινικά 10 ὥραι, Ἑλληνικά αἴθις ἐξ ὥραι, Γαλλικά 2 ὥραι, Μαθηματικά 4 ὥραι, Φυσικὴ ἱστορία, Γεωγραφία, Ἱστορία, Ζωγραφικὴ, ᾠδικὴ καὶ Γυμναστικὴ ἀνὰ 2 ὥρας. Ἐν τῇ ἄνω τρίτῃ, Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 2 ὥραι, Ἑλληνικά πάλιν 6 ὥραι, Γαλλικά 2, Μαθηματικά 4 καὶ Φυσικὴ ἱστορία, Γεωγραφία, Ἱστορία, Ζωγραφικὴ, καὶ γυμναστικὴ ἀνὰ 2 ὥρας. Ἐν τῇ κάτω δευτέρῃ Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 2 ὥραι, Λατινικά 10, Ἑλληνικά 6, Γαλλικά 2, ἀγγλικά 2, Μαθηματικά 4, Φυσικαὶ ἐπιστήμαι 2, Ἱστορία 3, ᾠδικὴ 1, καὶ γυμναστικὴ 2 ὥραι. Ἐν τῇ ἄνω δευτέρῃ Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 2, Λατινικά 9, Ἑλληνικά 6, Ἑβραϊκά 2, Γαλλικά 2, Ἀγγλικά 2, Μαθηματικά 4, Φυσικαὶ ἐπιστήμαι 2, Ἱστορία 3, ᾠδικὴ 1, Γυμναστικὴ 2. Ἐν τῇ κάτω πρώτῃ Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 2, Λατινικά 9, Ἑλληνικά 6, Ἑβραϊκά 2, Γαλλικά 2, Μαθηματικά 4, Φυσικὴ 2, Ἱστορία 3, ᾠδικὴ 1, Γυμναστικὴ 2 ὥραι καὶ ἐν τῇ ἄνω πρώτῃ Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 4 ὥραι, Λατινικά 9, Ἑλληνικά 6, Ἑβραϊκά 2, Γαλλικά 2, Μαθηματικά 4, Φυσικὴ 2, Ἱστορία 3, ᾠδικὴ 1, καὶ Γυμναστικὴ 2.

Μετὰ τὸ ἀναλυτικὸν τοῦτο πρόγραμμα (σελ. 24—36) ὁ κ. Ὀλύμπιος ὀμιλεῖ περὶ τῆς μεθόδου καὶ τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας τῶν καθηγητῶν. «Ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας τῶν γερμανῶν καθηγητῶν, λέγει, ἐν πάσας ταῖς τάξεσιν εἶνε ἡ αὐτή, δηλαδὴ ὑπάρχει ἐνό-

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ .

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Πρὸ δὲ καὶ πέντε ἡμερῶν ἐποήσατο ἐναρξίν τῶν ἐπὶ τῷ θέρει διακοπῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὁ πρεσβυγενὴς Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος, οὗ προϊστάται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ δεύτερον ἀνὴρ τῶν μάλιστα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργασαμένων καὶ ἄλλοτε καὶ νῦν ὁ κ. Δ. Μαλιάδης. Ἐγένοντο ἤδη δύο τακτικαὶ συνεδρίαὶ καθ' ἃς ἀνεγνωσθήσαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πραγματεία περὶ τῆς παιδείσεως τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τὸν I' αἰῶνα ὑπὸ Χρ. Πανταζίδου κατὰ δὲ τὴν δευτέραν πραγματεία περὶ Φωτικῆς, ἀποσταλεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀντεπιστέλλοντος μέλους τοῦ Συλλόγου καὶ γνωστοῦ συνεργάτου τῆς Νεολογίας Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως κ. Παναγιωτίδου.

Δὲν καταλείπει λοιπὸν τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ στάδιον ὁ πατὴρ τῶν συλλογῶν καὶ ἀδελφοτήτων, ἀλλ' ἀναλογιζόμενος τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὅστις ὑπάρχει ἡ καλλιέργεια καὶ διάδοσις τῶν γραμμάτων

καὶ τῶν ἐπιστημῶν, προβαίνει μετὰ πάσης ἐπιμελείας εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ προτάσων τὸ σύμβολον αὐτοῦ «Θαρσεῖν γρή' τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον». Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος εἶνε τὸ μόνον ἡμέτερον ἐπιστημονικὸν ἴδρυμα ἐνταῦθα, ἐπομένως χρῆζει πάσης τῆς ἡμετέρας ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπισκευῆς τοῦ πανεκλάμπρου μνημείου τῆς ἀρχαιότητος, τῆς κορυφῆς τῶν ὑπερόχων καλλιτεχνημάτων τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ Παρθενῶνος, οὐπω ἀτυχῶς ἐληξεν. Ἐξακολουθοῦσι δὲ ἐπιτροπαὶ συσκεπτόμεναι, ἐνῷ βέβαιον θεωρεῖται ὅτι σπουδαῖον διατρέχει κίνδυνον ὁ Παρθενῶν. Ἡ εὐθύνῃ τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τῷ ἔργῳ τοῦ Ἰκτινίου καὶ Καλλικράτους εἶνε μεγίστη, οὐ μόνον ἀπέναντι τῆς ἐπιστήμης ἀλλ' ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπότητος, πᾶσα δὲ βραδύτης περὶ τὴν ἐξασφάλισιν αὐτοῦ δυνατὸν νὰ ἐχθὴ ὀλεθρίας συνεπέας. Τοῦτου ἕνεκα ἐπιβάλλεται ἡ ταχίστη ἐνέργεια, ἀντὶ τῆς μελλητικῆς σκέψεως.

Ταχύτερα ἐγένετο ἡ ἐνέργεια πρὸς διάσωσιν τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Δαφνίου ἐν Ἀθήναις, ὅστις σὺν τῷ παρ' ἡμῶν Καρχαί-

της ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ἥτις διήκει διὰ πασῶν τῶν τάξεων ἀπὸ τῆς κατωτάτης μέχρι τῆς ἀνωτάτης ἐπὶ 9 ἔτη, χωρῶνται δὲ τῇ διαιλεκτικῇ ἢ σοκρατικῇ μεθόδῳ, συγκεφαλαιουμένη εἰς τὴν αἰσθητοποίησιν μὲν δι' εἰκόνων, παραβολῶν, παρομοιώσεων καὶ τῶν τοιούτων, πάντων τῶν διδασκομένων, καὶ παράστασιν αὐτῶν σαφῆ καὶ συγκεκριμένην ὑπὸ τῶν καθηγητῶν, ἀντεγέρειαν δὲ ἐκάστου μαθητοῦ ἰδίᾳ κατ' οἶκον, καὶ συνεργασίαν πάντων ὁμοῦ μαθητῶν καὶ καθηγητῶν ἐν τῇ τάξει. Οὕτως ἐν ταῖς κάτω τάξεσιν οἱ μαθηταὶ ἐμμέτρους τινὰς θεμελιώδεις κανόνας τῆς γραμματικῆς ὁμοῦ πάντες ἐν ρυθμῷ καὶ ἀρμονίᾳ ἀπαγγέλλουσιν, ἐν δὲ τῇ τάξει πάντες ἀδιακρίτως καθ' ἐκάστην ἐξετάζονται ἐν πᾶσι τοῖς μαθήμασιν. Οὐσιωδέστατον δὲ ἐπίσης μέσον, λέγει ὁ κ. Ὀλύμπιος, πρὸς προκοπὴν τῶν μαθητῶν εἰσι καὶ τὰ θέματα, ἔκτατά τε (extemporalies) καὶ τακτικά ἢ γραπτὰ (ordivaria ἢ scripta) ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐκτίθησιν ἐνταῦθα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἕκαστον εἶδος τῶν θεμάτων τούτων γίνεσθαι. Τὰ θέματα δὲ ταῦτα ἄπερ ὁ καθηγητὴς πᾶντα λαμβάνει ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ διορθοῖ διὰ ἐρυθρᾶς μελάνης ἐπιστρέφει δὲ αὐτὰ τῇ τάξει, ἐν ἣ κατατάσσων τὰ σφάλματα εἰς διαφόρους τάξεις ἐξαγγέλλει διατὶ οὕτω γραπτέον καὶ οὐχὶ οὕτως, ἀντιγράφουσιν οἱ μαθηταὶ ἐν ἰδίῳ τετραδίῳ μετὰ τὴν διορθώσιν, μεθ' ὃ ὁ καθηγητὴς αὐθις ἐπιθεωρεῖ αὐτά. Ὡστε ὁ καθηγητὴς πολλάκις ἀναγκάζεται διαρθοῦν 150—200 τετράδια. Πάντες δὲ οἱ μαθηταὶ ποιοῦσι θέματα μὴδὲ τοῦ γυμνασιάρχου ἐξαίρουμένου, ἀλλὰ καὶ τότε μάλιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων κατ' οἶκον ἀναγινώσκουσι μέγα πλῆθος, ὡς φησὶν ὁ κ. Ὀλύμπιος, συγγραφεῶν ἐλλήνων τε καὶ λατίνων. Ὁ κ. Ὀλύμπιος μετα-

βαίνων μετὰ ταῦτα εἰς ἀνάπτυξιν τῆς μεθόδου τῶν γερμανῶν καθηγητῶν ἀρηγεῖται τὰ τῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Θωμᾶ, γενομένων κατὰ τὸ ἔτος 1875. Ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐπισκέψατο πάσας τὰς τάξεις ἐν ὧρα ἐργασίας, δαπανήσας πρὸς τοῦτο μίαν ἡμέραν δι' ἐκάστην αὐτῶν. Ἐκ τούτων μνημονεύομεν ἐνταῦθα τὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ εἰς τὴν α' καὶ κάτω β' (σελ. 41 καὶ 48).

Ἀρηγηθεὶς δὲ τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ ταύτας ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας τῶν Γερμανῶν. Αὕτη ἐρεῖδεται κατὰ τὸν κ. Ὀλύμπιον, α') ἐπὶ τῆς ἐπαγωγικῆς διδασκαλίας, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἦτοι οἱ γερμανοὶ καθηγηταὶ πειρῶνται παντὶ τρόπῳ διεγείρειν τὸ διάφορον τοῦ μαθητοῦ ὑπὲρ τοῦ διδασκομένου μαθήματος, β') ἐπὶ τῆς ἐλευθέρως ἐκφράσεως, ἐπιμεμητημένης καὶ καθαρουούσης, οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἀποστηθίσεως λέξεων ἐκ τῶν βιβλίων, καὶ ἐπὶ τῆς διεγέρσεως τῆς αὐτενεργείας τοῦ μαθητοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κρίσεως αὐτοῦ. γ') ἐπὶ τῆς ποικιλίας καὶ τερπνότητος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. δ') ἐπὶ τῆς αὐτενεργείας τοῦ μαθητοῦ ἐκάστου χωριστὰ κατ' οἶκον ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπεν. ε') ἐπὶ τῆς ἀπομακρύνσεως πάσης ἐπιδεικτικῆσεως, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ μάλιστα τῶν ἀνωτέρω τάξεων εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῶν. ζ') Τὰς κλασικὰς γλώσσας διδάσκουσιν οὐχὶ μόνον γραμματικῶς ἀλλὰ πειρῶνται νὰ ἐμβαπτίσωσι τοὺς νέους εἰς τὸ πνεῦμα τῶν διδασκομένων συγγραφεῶν καὶ ἐπιρροῶσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν περιεχομένου. ζ') Οὐδαμῶς διδάσκουσι μόνον τοὺς μαθητὰς ἀπλῶς μαθηρὰ τι ἀλλὰ καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτοὺς πρακτικῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸ μεμαθημένον, ἄνευ πολλῶν καὶ ποικίλων κανόνων, ἀλλὰ διὰ παραδειγμάτων η) προσπαθοῦσι διὰ τῆς

Τζαμισὶ (Μονῆ τῆς χώρας) κέκτηται τὰ κάλλιστα τῶν μωσαϊκῶν. Τοῦ ναοῦ τοῦ Δαρνίου κατεδαφίσθη ἡ δυτικὴ πλευρὰ ὅπως ἀνακαινισθῆ. Τῆς πλευρᾶς ταύτης ἐλήφθησαν πρὸ τῆς κατεδαφίσεως φωτογραφικὰ ἀπόψεις, ἵνα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνοικοδομηθῆ αὕτη. Τὰ ἐπὶ τῆς κατεδαφίσεως πλευρᾶς μωσαϊκὰ ὡς καὶ τὰ ἄρτι ἀνακαλυφθέντα ἀπεσπάρθησαν ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ τεχνίτου Νόβο καὶ ἐφυλάχθησαν ἀσφαλῶς, ὅπως μετὰ τὴν στερέωσιν τοῦ οἰκοδομήματος καὶ πάλιν τεθῶσιν εἰς ἣν ἦσαν πρότερον θέσιν. Ἐκτελεσθείσης τῆς ἐπισκευῆς, ἥτις εὐρέθῃ ἐπιβαλλομένη ἕνεκα τῶν ἐκ τῶν σεισμῶν βλαβῶν ὁ ναὸς τοῦ Δαρνίου ἔσται οὐχὶ μὲν ὁ Παρθενῶν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ τῶν ἀρίστων μνημείων αὐτοῦ. Ἄλλοτε ἐγένετο σκέψις περὶ ἀφαιρέσεως τῶν μωσαϊκῶν ἀπὸ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ καὶ μεταφορᾶς αὐτῶν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον, τοῦ ναοῦ ἐτοιμαροῦ τοῦ θεωρουμένου, τῇ πρωτοβουλίᾳ ὅμως τοῦ κ. Γεωργίου Τυπάλδου Καζάκη, ὁ ναὸς ἐστερεώθη, τὰ μωσαϊκὰ ἐκαθαρίσθησαν καὶ ἐξησφαλίσθησαν ἀπὸ παντὸς κινδύνου καὶ νέα τοιαῦτα ἀπεκαλύφθησαν διὰ δαπάνης ἀπειροῦς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας. Οὕτως οἱ τῶν κειμηλίων θυμασταὶ θὰ ἔχωσι μετ' ὀλίγον ἐξωραϊσμένον τὸν ναὸν τοῦ Δαρνίου.

Ὁ πρὸ πολλοῦ τὸν δημοτικὸν συμβούλιον τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας ἀπεράσειεν ὅπως μία τῶν ὁδῶν αὐτῆς τοῦ 15ου διαμερίσματος φέροι τὸ ὄνομα τοῦ Ernest Renan. Ἡ ἀπόφασις αὕτη προὐκάλεσεν ἀντιρρήσεις παρὰ τῶν κληρικῶν, ἐφημερὶς δὲ τις αὐτοῖς ἀνήκουσα ἐρωτᾷ σοβαρῶς: «Τίς ὁ τίτλος τοῦ Renan ὅπως τύχη τῆς τιμῆς ταύτης»; καὶ προστίθησι: «Διὰ τοὺς Παρισίους οὐδὲν οὗτος, οὐδ' ἐγεννήθη καὶ ἐν αὐτοῖς». Ἐπὶ πλέον ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθου σκέπτεται ὅτι «δυνατὸν ἀγαθοὶ τινες ἄνθρωποι νὰ καταλίπωσι τὴν ὁδὸν ἢ νὰ μὴ ἔλθωσι εἰς αὐτήν». Ἀλλὰ τις κατέλιπε τὴν ὁδὸν Βολταίρου;

Ἡ ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις διάσημος συγγραφεὺς, ὁ James Darmesteter, ὅστις ἐβραϊκῶς ὡν καταγωγῆς, ἐγένετο συνεργάτης τοῦ ἐπιφανοῦς ἰνδολόγου καὶ εἰσηγητοῦ τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας Max Müller. Ὁ James Darmesteter ἠσυχάζθη περὶ τὰ κυριώτατα θερηκεύματα καὶ ἐδημοσίευσεν διάφορα συγγράματα ἐπ' αὐτῶν. Τὸ κυριώτατον αὐτοῦ ἔργον εἶνε ἡ μετὰ σχολίων γαλλικὴ μετάφρασις τῆς Avesta. Ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος κ. Michel Bréal ἐδημοσίευσεν ἐκτενῆ κριτικὴν περὶ

σαφούς ἐκφράσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς αὐτῶν ἐ-
θίσει τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ὀρθοέπειαν, ὀρθογραφίαν καὶ
εὐλικρίνειαν.

Ἐν τέλει δὲ τοῦ κεφαλαίου τούτου ὁ κ. Ὀλύμπιος
ἐπάγεται ὅτι οἱ γερμανοὶ καθηγηταί, ἔχοντες συναισθη-
σιν τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, οὐδαμῶς παρίστανται πρὸ
τῶν μαθητῶν ἀπαράσκευοι, ἀλλ' αἰεὶ μετὰ προηγουμέ-
νην βιβλίαν μελέτην, αὐδέποτε δὲ ἢ σπανιώτατα ἀπὸ
τετραδίων ἢ βιβλίων ἀναγινώσκουσι τι. Θεωροῦσι δὲ
ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ ἀποτελεσμα-
τικῇ ἐξασκήσει τοῦ ἔργου αὐτῶν ὡς διδασκάλων.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ δὲ κεφαλαίῳ ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐρευνᾷ
καὶ ἀναπτύσσει τοὺς λόγους δι' οὓς καθιερώθη ἡ διδα-
σκαλία τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς γλώσσης ἐν τοῖς
γυμνασίοις. Ἡ μακρὰ ἀνάπτυξις τοῦ κ. Ὀλυμπίου κέν-
τρον ἔχει ὅτι οἱ μαθηταὶ διδασκόμενοι καὶ μαθάνοντες
τοὺς λατίνους καὶ ἑλληνας συγγραφεῖς ἀναστρέφονται
αὐτοῖς καὶ τοῖς ἤθεσι καὶ ἔθεσι αὐτῶν συνοικειοῦνται.
Ἐπειδὴ δὲ ἡ λατινικὴ γλῶσσα ἔχει ἀδρόν καὶ θετικὸν
χαρακτῆρα, εἶνε σύντομος καὶ ὅλος ὀρθή, πρακτικὴ καὶ
ἀφελῆς καὶ ἔχει οὐ μόνον τοὺς τύπους τῶν λέξεων αὐ-
τῆς, ἀλλ' ἰδίως τὸν τρόπον τῆς συντάξεως, κατασκευῆς
περιοδῶν καὶ φρασιολογίας λίαν ὀρθὴν καὶ συνεπτυγμένον
καὶ πως στρατιωτικόν, ὁ μαθητὴς προσκίτταται τὰς ἀ-
ρετὰς ταύτας. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν κατ'
ἐξοχὴν ἐξανθρωπιστικῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν
καὶ συγγραφέων. Ἐν τέλει δὲ τοῦ κεφαλαίου τούτου
(60—73) ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀποφαίνεται γνώμην ὑπὲρ
τῆς διδασκαλίας τῆς λατινικῆς ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς γυ-
μνασίοις ἐπὶ 9 ἔτη ἀπὸ 8 ὥρας καθ' ἑβδομάδα δι' ἐκά-
στην τάξιν.

Τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον ἀφιερῶται εἰς τὰ τῶν θεμά-

τοῦ Darmesteter καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐν τῷ *Temps* τῶν
Παρισίων (2 novembre 1894).

Εἶνε γνωστόν, ὅτι ἐν Verone δαίνονται ὁ τάφος τοῦ Ρω-
μαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττης. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἄγγλος περιηγητὴς
μὴ σπεύδων νὰ καταθέσῃ τὸν φόνον τοῦ θαυμασμοῦ αὐτοῦ τοῖς
πραγικοῖς ἐρασταῖς, πάντα δὲ τὰ γαμήλια ταξείδια, ἄπερ γί-
νονται εἰς τὴν πόλιν ταύτην, σκοπὸν ἔχουσι ὅπως καταλείψωσι
δάκρυ ἐπὶ τοῦ τοσοῦτον μικροῦ ἱστορικοῦ τάφου, ὅστις φαίνεται
ἀνήκων μάλιστα εἰς δεκαπενταετῆς παιδίον. Ἄρτι ὄμιλος ἑπτὰ πε-
ριηγητῶν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου. Μετὰ τὴν ἐπίσκε-
ψιν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁ φύλαξ τοῦ τάφου ἐζήτησε ποσὸν
χρημάτων, ἄπερ οἱ Ἄγγλοι ἠρτίσαντο ν' ἀποτίσωσιν αὐτῷ.
Τότε ὁ φύλαξ ἔκρινε καλὴν νὰ κλείσῃ τοὺς Ἄγγλους ἐν τῷ κοι-
μητηρίῳ, οἵτινες τῇ ἐπεμβάσει τοῦ δημάρχου κατώρθωσαν μάλ-
λις νὰ ἐλευθερωθῶσι. Τῷ ἐπεισίδιον προκάλεσε θέρουον ἐν τῇ
πόλει καὶ ὁ φύλαξ, ὀνόματι Feroni, συνελήφθη καὶ προκαιοτο
νὰ δικασθῆ, ἀλλ' ἔλλαβε μισθῶρον ἢ δίκην ἀνεβλήθη.

των ἐν τε τοῖς ἡμετέροις γυμνασίοις καὶ τοῖς ἐν Γερμα-
νίᾳ. Ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐκτὸς τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐν τοῖς
γυμνασίοις τῆς Ἑλλάδος γίνονται τὰ θέματα ἀναπτύσ-
σει τὰ περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς γερμανικοῖς. Οἱ Γερμα-
νοὶ χωροῦσιν ἀπὸ τῶν ἀπλουστάτων καὶ εὐκολωτάτων
καὶ γνωστοτάτων, εἰς τὰ ἥττον ἀπλά, ἥττον εὐκολα καὶ
ἥττον γνωστά, ἀπὸ τῶν δεδομένων εἰς τὰ ἀγνωστα,
καὶ ἀπὸ τῶν ἀπλουστέρων εἰς τὰ συνθετώτερα. Οὕτω
ἀπὸ ἀπλῆς ἀντιγραφῆς εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις ἀφι-
κνοῦνται εἰς τὰς ἀνωτέρας, εἰς τὴν σύνταξιν τελείων λό-
γων. Ταῦτα δὲ εἰσι τὰ ἑκτακτα θέματα, γιγνόμενα κατὰ
τετάρτην. Τὰ δὲ τακτικά τοῦ σαββάτου συνίστανται εἰς
ταῦτα, ὡς φησὶν ὁ κ. Ὀλύμπιος· ὁ καθηγητὴς δίδωσι
τοῖς μαθηταῖς μέγα τι κεφάλαιον ἐκ τίνος ἑλληνος συγ-
γραφῆς, ἄπερ δέον νὰ μεταφράσωσιν εἰς τὴν γερμανικὴν
ἢ τ' ἀνάπλιν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις ἐκ τῆς γερμανι-
κῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὰ μὲν τακτικά ταῦτα θέ-
ματα παραλαμβάνοντες οἱ μαθηταὶ κατ' οἶκον ἐπεξερ-
γάζονται τὴν κυριακὴν καὶ παραδίδουσι τῷ καθηγητῇ
τὴν δευτέραν τὸ πρῶν, ὅστις παραδίδων αὐτοῖς ταῦτα
τὴν τετάρτην, ἡμέραν ὀρισμένην διὰ τὰ ἑκτακτα θέ-
ματα, διωρθωμένα, παραλαμβάνει τὰ τῆς ἡμέρας ταύ-
της, ἅτινα διορθῶν παραδίδει αὐτῶν αὐτοῖς τὸ σάββα-
τον. Ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀναπτύξας ἔτι τὸν τρόπον καθ' ὃν
τὰ θέματα γίνονται καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν δι' ὧν
προκαλεῖται ἡ ἀντενέργεια τοῦ μαθητοῦ καὶ τὰς ἐκ τῆς
ἀναγνώσεως κατ' οἶκον τῶν συγγραφέων ὠφελείας, μετα-
βιβάζει εἰς ἕτερον κεφάλαιον ἐν ᾧ ἐκτίθησι τὰ τῶν ἐξε-
τάσεων. Αἱ δημόσιαι ἐξετάσεις γίνονται συνήθως κατὰ
τὴν τελευταίαν δεκάδα τοῦ Μαρτίου, ἤτοι περὶ τὸ Πά-
σχα, αἷς ἀκολουθοῦσιν αἱ παύσεις τοῦ Πάσχα (Ost Fe-
rien). Καὶ ἐν ἑν τισὶ μὲν γυμνασίοις διακροῦσι δύο ἡμέ-

Ἐκ τῆς Νέας Ἐφημερίδος μαθάνομεν ὅτι ἐξεδόθη μονο-
γραφία Δημοσίων κοσμογονικῶν μύθων τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικο-
λάου Γ. Πολίτου, ἀφιερουμένη τῷ Ἐρνέστω Κουρτίῳ ἐπὶ τῇ
ὀγδοηκοστῇ γενεθλίῳ του. « Γράφει ἐν γένει περὶ τῆς σχέσεως
τῶν θεολογικῶν κοσμογονικῶν συστημάτων πρὸς τὰς δημόσιαις
δοξασίαις, οἷον περὶ βιαίου χωρισμοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς
καὶ πῶς ἀνάλογοι περὶ τούτου παραδόσεις ὑπάρχουσι, ἐν Πολυ-
νησίᾳ, ἐν Ἀφρικῇ, παρὰ Σίναις, Ἰνδοῖς, Βαβυλωνίοις, Ἑβραίοις,
Αἰγυπτίοις κτλ. Γνωστῆς οὖσης τῆς εἰδικότητος τοῦ Ν. Πολίτου
εἰς διεξερεύνησιν τῶν τοιούτων θεμάτων, ἕκαστος συμπεραίνει
πόσον κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ἡ νέα αὕτη πραγματεία ».

Ἐν Ἀθήναις ἐπικτηνιάτρος κ. Γ. Ν. Πιλάβιος ἐξέδοτο
μετὰ τριετῆ διηκνή ἐργασίαν τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι σύγγραμμα
περὶ τῆς κτηνιατρικῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν, οἵτινες καὶ
εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ δὲν ὑπελείφθησαν τῶν νεωτέρων, ἐξαιρου-
μένης μόνως τῆς γνώσεως τῶν ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαλυφθέντων βα-
κτηριδίων. Ὅποιον ὁμοιότητα ἔχουσι τὰ ἀρχαῖα κτηνιατρικὰ
συγγράμματα πρὸς τὰ νεώτερα τοιαῦτα ἀποδεικνύει ὅλη αὕτη ἡ
μακρὰ μελέτη τοῦ κ. Πιλάβιου.

ρας ἐν τισι δὲ μίαν μόνην. Βεβαίως ἄπορον φανήσεται ἡμῖν πῶς ἐν τοσοῦτῳ ὀλίγῳ χρόνῳ γίνονται ἐξετάσεις ὑπερτρακοσίων μαθητῶν. Τὴν ἀπορίαν ταύτην λύει ὁ κ. Ὀλύμπιος λέγων ὅτι οἱ καθηγηταὶ ἐκάστης τάξεως ἐκ τῶν συνεδριάσεων (conferenzen) ἰδίως, ἢ κατὰ δεκαπενθημερίαν ἢ καὶ ἅπαξ τοῦ μηνὸς ποιοῦσιν, ἐν αἷς ἐξετάζονται τὰ κατὰ τὴν πρόοδον καὶ διαγωγὴν ἐκάστου μαθητοῦ, ἔτι δὲ πᾶν ὅ,τι συντελεστικὸν εἰς τὴν πρόοδον ἐν γένει τοῦ γυμνασίου ἀναφέρεται καὶ συζητεῖται, γινώσκουσιν ἀκριβέστατα τὴν ἀξίαν ἐκάστου μαθητοῦ, καὶ δὲν πεποιμένοι ἐκ τῶν δημοσίων ἐξετάσεων νὰ κρίνῃσι τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ ἰδῶσιν ἐάν ἢ προβιβάσιμος ἢ μήν.

Ἐν ταῖς ἐξετάσεσι α') δὲν ἐξετάζονται πάντα τὰ μαθήματα πασῶν τῶν τάξεων, ἀλλὰ μόνον ἐν ἡ τὸ πολὺ δύο ἐκάστης τάξεως. β') σύμπασα ἡ τάξις παρατασσομένη ὀρθῇ ἐξετάζεται σύσσωμος ἐν μιᾷ ἢ καὶ ἡμισείᾳ ὥρᾳ ἐνίοτε δὲ καὶ 20 λεπτοῖς μόνον τὸ ἐξετάζομενον μάθημα, ἀποτεινομένων αὐθις ὡς ἐν τῇ καθημερινῇ διδασκαλίᾳ σποραδικῶς διαφόρων ἐρωτήσεων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ. Σημειούμεθα δ' ἐνταῦθα μετὰ τοῦ κ. Ὀλυμπίου ὅτι τὰ μαθήματα διαρκοῦσι μέχρι τῆς προτεραιᾶς τῶν ἐξετάσεων καὶ οὐδαμῶς γίνονται ἰδιαιτέραι ἐπαναλήψεις, καθότι κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς γίνεταί ἐν ἐκάστῳ μαθήματι καὶ ἐκάστη τάξει ἀνακεφαλαίωσις καὶ βραχεία ἐπανάληψις δευδοαγμένου μέρους, ὥστε οἱ μαθηταὶ πάντοτε εἰσιν ἔτοιμοι εἰς ἐξετάσεις. Αἱ ἀπολυτήριαι ἐξετάσεις προηγοῦνται τῶν ἐπὶ προβιβάσῳ καὶ τούτων αὐθις αἱ γραπταὶ προηγοῦνται τῶν προφορικῶν. Ἐν ἔτει 1872 ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Σταυροῦ, λέγει ὁ κ. Ὀλύμπιος, αἱ μὲν γραπταὶ ἐγένοντο ἀπὸ τῆς 17—23 φεβρουαρίου διαρκέσασαι ἕξ ἡμέρας, αἱ δὲ προφορικαὶ ἀπὸ τῆς 7—9 μαρτίου, ἦτοι ἐπὶ δύο ἡμέρας.

Εἶτα ὁ κ. Ὀλύμπιος ὁμιλεῖ περὶ τῶν μετεχόντων τῶν ἐξετάσεων ἀτόμων καὶ περὶ τῶν ἀπολυτηρίων καὶ τῶν ταῦτα ὑπογράφοντων καὶ ἐν τέλει παρέχει δύο προγράμματα ἐξετάσεων τοῦ Γυμνασίου τοῦ Σταυροῦ ἐν Δρέσδῃ τοῦ 1872, ἔχοντος 581 μαθητᾶς καὶ τῆς Σχολῆς τοῦ Θωμᾶ ἐν Λειψίᾳ ἔχουσης 375 μαθητᾶς, ὧν τὸ μὲν δύο ἡμερῶν τὸ δὲ μιᾶς. (σελ. 84—87.). Οὕτω δὲ καταστρέφει καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν περὶ τῆς ἐφορείας τῶν γυμνασίων, ἐγκαταστάσεως τοῦ γυμνασιάρχου καὶ προγραμμάτων.

Ἡ ἐφορία τοῦ γυμνασίου πρὸ τοῦ 1874 ἄλλως ὢν καθηρημένη ἢ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου. Ἀπὸ τὸ 1874 μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ κ. Ὀλυμπίου ἡ ἐφορεία ἀποτελεῖται α') ἐκ τινος νομικοῦ μέλους τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, β') ἐκ τινος ἐπιστήμονος πολίτου δημότου τῆς ἰδίας πόλεως, ὅστις κατὰ πρότασιν τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου διορίζεται καὶ γ') ἐκ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γυμνασίου. Τὴν προεδρίαν καὶ τὸ directorium actuum (ἦτοι τὴν διεύθυνσιν τῶν πρακτικῶν) ἔχει τὸ μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Ὁ Γυμνασιάρχος ἔχων δικαίωμα ψήφου δέον παραχρῆμα νὰ πληροφῶρῃ αὐτὴν περὶ πασῶν τῶν ἐγκυκλίων διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου, ἐν πάσαις ταῖς συνεδριάσεσιν αὐτῆς νὰ πα-

ρίστηται, καὶ τότε μόνον ν' ἀποχωρῇ ὅταν ἀντικείμενον τῆς συνεδριάσεως ὣσι τὰ κατ' αὐτόν, εἴτε ὡς γυμνασιάρχον εἴτε ἁπλῶς ὡς πολίτην. Τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Γυμνασίων ἐκτελεῖ τὸ ὑπουργεῖον δι' ἐνὸς ἢ πλειόνων ὑπάλληλων αὐτοῦ, ἢ δι' ἐκτάκτους περιστάσεις ἀποστέλλει ἴδιον ἐπίτροπον. Ἀκολουθῶς ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀφηγεῖται τὸν τρόπον τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ νέου Γυμνασιάρχου, ἧτις τελεῖται πανηγυρικῶς ἐν τῇ Aula, παρουσίας τῆς ἐφορείας, τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐνίοτε τοῦ δημάρχου, ἐν ἄραισι τῶν μαθητῶν καὶ λόγοις τῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ νέου Γυμνασιάρχου καὶ προσφωνήσεϊ τοῦ δημάρχου καὶ ἀντιφωνήσεϊ τοῦ νέου γυμνασιάρχου.

Τελευταῖον ὁ κ. Ὀλύμπιος ὁμιλεῖ περὶ τῶν προγραμμάτων περὶ ὧν καὶ ὁ Σύλλογος πρὸ ἔτους καὶ πλέον τῇ προτάσει τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἡροκλέους Βασιάδου ἰδίαν ἐγκύκλιον ἐξέδωκε προκαλῶν τὰς ἐφορίας, τοὺς γυμνασιάρχους καὶ τὰς διευθυντοῖας πρὸς εἰσαγωγὴν αὐτῶν καὶ παρ' ἡμῖν δι' ἄλλους τε λόγους καὶ πρὸς σύνδεσμον τῶν τῆς μέσης παιδείσεως ἰδρυμάτων. Καὶ ἐνταῦθα μὲν θὰ παρελείπομεν τὰ περὶ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ὀλυμπίου λεγόμενα, ὡς τοῦ Συλλόγου ἤδη καὶ πρὸ τούτου περὶ αὐτῶν λόγον τε ποιησαμένου καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐργασθέντος, εἰ μὴ μετὰ λύπης ἐβλέπομεν ὅτι ὑπὸ πολλῶν παρενοήθη ἡ ἐγκύκλιος ἐκεῖνη.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν δημοσίων ἐξετάσεων ἐν ἐκάστῳ γυμνασίῳ ἐκδίδεται δημοσία δαπάνῃ τεύχος συνήθως σχήματος τετάρτου, περιέχον ἐπιστημονικὴν τινὰ πραγματείαν, λατινιστὶ γεγραμμένην, ἀναγομένην δὲ ἢ εἰς τὴν κριτικὴν φιλολογίαν ἢ εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ ἱστορίαν, εἶτα δὲ ἀκριβεῖς πληροφῶριαι τὸν καθ' ἅπαν τὸ ἔτος ἐν τῷ γυμνασίῳ συμβάντων. Μετὰ τὰ γενικὰ ταῦτα ὁ κ. Ὀλύμπιος εἰσέρχεται εἰς μερικώτερα καὶ ἀναφέρει ἐν πρώτοις τὰς πραγματείας ἃς περιείχον τὰ προγράμματα τοῦ γυμνασίου τοῦ Eisenach τοῦ 1866—67, τοῦ γυμνασίου τῆς Δρέσδης τοῦ 1872 καὶ 1869, ἀπάσας ἑλληνικῆς ὑποθέσεως. Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ τεύχους ἐπιγραφομένην Schulnachrichten (εἰδήσεις περὶ τοῦ Σχολείου) ἐκτίθενται τὰ κατὰ τὸ γυμνάσιον μετὰ πάσης ἀκριβείας, ἦτοι πότε ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ. τίνες καὶ πόσοι μαθηταὶ ἐνεγράφησαν ἐν τῷ μαθητολόγιῳ μετὰ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως αὐτῶν ἐν ἐκάστη τάξει, τίνες ὑπέστησαν ἐκ τῆς ἄνω πρώτης ἀπολυτηρίου ἐξετάσεως τοῦ Πάσχα, τοῦ καὶ πότε ἐγεννήθησαν καὶ πότε ἐνεγράφησαν ἐν τῷ γυμνασίῳ, τίνος βαθμοῦ ἐν ταῖς γνώσεσι καὶ τῇ διαγωγῇ ἔτυχον καὶ εἰς τινὰ σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἐνεγράφησαν· πότε ἐγένοντο αἱ γραπταὶ ἀπολυτήριαι ἐξετάσεις καὶ πότε αἱ προφορικαὶ καὶ πότε αἱ τῶν λοιπῶν τάξεων καὶ κατὰ ποῖα προγράμματα αὐταὶ ἐγένοντο, ὡς καὶ πόσας ἡμέρας διήρκεσαν μετὰ ταῦτα περιέχεται τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τοῦ σχολικοῦ ἔτους κατὰ τάξεις, εἶτα ἔρχεται ἐν τῇ σειρά ὁ κατάλογος τῶν διδασκτικῶν βιβλίων, ἀτινὰ εἰσι εἰσηγμένα εἰς τὰς διαφόρους τάξεις, ἀκολουθῶς ὁ κατάλογος τῶν μελῶν τῆς ἐφορείας καὶ τῶν διαφόρων καθηγητῶν καὶ διδασκτικῶν τοῦ

γυμνασίου, καὶ ἂν τινες ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον διωρίσθησθαι περιγράφεται ἀκριβέστατα ὁ τόπος τῆς γεννήσεως αὐτῶν αἱ πρῶται σπουδαὶ αὐτῶν, ἐν τίνι πανεπιστημίῳ ἐφοίτησαν καὶ ποῦ ἐξετασθέντες ἔτυχον διδακτορικοῦ διπλώματος, ἐν τίνι γυμνασίῳ κατ' ἐντολὴν τοῦ ὑπουργείου ὑπηρετήσαν τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας καλούμενον (probe jahr), διότι οἱ διδάκτορες τῆς φιλοσοφίας ἐν Γερμανίᾳ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ῥηθεισῶν ἐξετάσεων, ὅπως λάβωσι θέσιν καθηγητῶν, ὑποχρεοῦντα τὸ πρῶτον ἔτος νὰ ὑπηρετήσωσι ὡς διδάσκαλοι ὑπὸ δοκιμασίαν (Probelehrer) καὶ ἀκολουθῶντες ὡς βοηθοὶ (Hulflehrer), μετὰ ταῦτα τὸ τρίτον ἔτος διορίζονται εἰς κενὴν θέσιν ὡς τακτικοὶ καθηγηταί. Μετὰ τὰ περὶ καθηγητῶν ταῦτα ἐντίθενται ἐν τῷ προγράμματι τὰ κατὰ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ γυμνασίου (ἐνταῦθα σημειοῦται ὁ κ. Ὀλύμπιος ὅτι ἡ βιβλ. τοῦ γυμνασίου τῆς Δρέσδης κατὰ τὸ 1872 ἐκτὸς τῶν 6000 τόμων διαφόρων εἶχε καὶ 8000 προγράμματα διαφόρων γυμνασίων), πόσοι καὶ τινὲς τόμοι ἠγοράσθησαν ἢ ἐδωρήθησαν κτλ. Ἐκτὸς δὲ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ γυμνασίου ὑπάρχει καὶ ἰδιαιτέρα βιβλιοθήκη τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καλούμενη Sealer bibliothek, περιέχουσα δὲ βιβλία δωρούμενα ἢ ἀγοραζόμενα ὑπ' αὐτῶν τῶν μαθητῶν. Τούτοις δ' ἐπονται τὰ χρονικά τοῦ προγράμματος λεγόμενα (Chronik) ἐνθα περιγράφεται πᾶν ὅ,τι συνέβη κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὸ γυμνάσιον ἀναφερόμενον. Τὸ μέρος τοῦτο τῶν προγραμμάτων περιεργότατόν ἐστιν ὁ δὲ κ. Ὀλύμπιος παρέχει κεφαλιωδῶς τινὰ ἐκ τοῦ προγράμματος τῆς περιφήμου σχολῆς τοῦ Θωμᾶ τῆς Λειψίας τοῦ ἔτους 1873.

Ὁ κ. Ὀλύμπιος μετὰ τὰς σημειώσεις ταύτας, φανερόν ποιήσας ὅτι τὰ προγράμματα ταῦτα δωροῦνται τῷ ἐπισκεπτομένῳ τὰ γυμνάσια καὶ ὅτι ἕκαστον γυμνάσιον ἀνταλλάσσει τὸ ἑαυτοῦ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, καταπαύει τῶν περὶ γυμνασίων λόγων καὶ ἐν ἐτέρῳ κεφαλαίῳ ἐκφράζει διαφόρους γνώμας περὶ μεταρρυθμίσεων ἐν τοῖς ἡμετέροις γυμνασίοις, οἷα ἡ ἰδρυσις καὶ πρακτικῶν γυμνασίων, ὁ πλουτισμὸς τῶν γυμνασίων διὰ διαφόρων συλλογῶν, ἡ εἰσαγωγή θτούς διδασκαλίας ἐν τοῖς γυμνασίοις διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ἑλλ. καλουμένων σχολείων, ἡ εἰσαγωγή τῶν διδασκτρων, ἡ αὐξήσις τῶν ὡρῶν τῆς διδασκαλίας τῆς λατινικῆς εἰς 8 ὡρας καθ' ἑβδομάδα ἐπὶ ἐννέα ἔτη κτλ.

Ἐπονται δὲ διάφορα ἄλλα κεφάλαια πραγματευόμενα τὰ περὶ τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ γυμνασίου. Ἐν Ἐπιλόγῳ δὲ καὶ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐπιλόγου, ὡς ἐπιγράφει τὸ τελευταῖον μέρος, πραγματεύεται ἄλλα θέματα ἐκπαιδευτικά. Ἄλλὰ περὶ τούτων οὐδὲνα ποιούμεθα λόγον καθότι ἀνετέθη ἡμῖν ἀνάλυσις μόνον τοῦ περὶ γερμανικῶν γυμνασίων μέρους, ὃ καὶ μέγιστον. Τὴν ἐντολὴν δὲ ταύτην ὡς γε ἠδυνήθημεν καὶ ὡς ἐπέτρεπεν ἡμῖν ὁ χρόνος ἐξετελέσαμεν. Συγγνώμην δὲ ἐξαιτούμεθα εἰ ὡς ἔδει καὶ ὡς ἐβουλόμεθα τὸ ἔργον οὐχὶ ἐξετελέσαμεν.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ο ΒΙΟΝ.

Ὅτε τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς μας
χύσῃ τὴν πρῶτην του ἀκτῖνα,
κοσμεῖτ' ὁ κύπος τῆς ζωῆς μας
μὲ ῥόδα θάλλοντα καὶ κρίνα.

Δευτέρα λάμπει θάμβους πλήρης
καὶ τάνθη λοῦονται μὲ μύρον.
πετοῦν ἐπάνω των θυμῆρις
αἱ χρυσαλίδες τῶν ὀνείρων.

Ἡ φύσις θάλλει ἐστεμμένη
μὲ ἀνοιξιν διπνεκῆ,
ἢ Ἦθη μειδιᾷ καὶ ραίνει
τὴν δρόσον τῆς ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἡ τρίτη πίπτει θαλπινοτέρα,
καὶ τῶν ἀνθῶν ῥοφᾷ τὴν δρόσον,
κλίβ' ἢ μορφή των ὠχρότερα,
τὸ κάλλος των δὲν λάμπει τόσον.

Καὶ ὡς ἡ δρόσος καὶ τὸ μύρον
ὑπὸ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ καῖον,
αἱ ψυχαὶ φεύγουν τῶν ὀνείρων,
χωρὶς νὰ ἐπιστρέψουν πλέον! . .

Ἄν ἄλλη λάμπῃ αἰθομένη,
φεῦ! . . εἶναι ὅλαι πλέον πῦρ
καὶ τὴν καρδίαν σου μαραινεί
ὁ φλογερὸς αὐτῶν σπινθῆρ.

Καὶ πυρπολοῦσαι τῆς ζωῆς σου
τὴν ἀνοθοφόρον πεδιάδα,
καὶ αὐτὴν ἐτι τῆς ψυχῆς σου
ἀπορροφῶσι τὴν ἰκμάδα.

*) Τὸ ποιῆμα τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ τεύχους τῶν ὁραίων ποιημάτων τῆς δεσποινίδος Πρεβεζιώτου, ἡπερ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Αἱ πρῶται πηγήσεις εἰρηγναι ὑπὸ τὰ πιστήρια. Οἱ ἀνερῶσται τῆς τοῦ Νεολόγου Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως ἐξέτιμησαν ἡδὴ τὰς ποιήσεις τοῦ μουσοφιλοῦς δεσποινίδος εἰς ὧν ἐν αὐτῇ ἐδημοσιεύθηται. E. E. N. E. E.

. . . Σε ἔστεφεν ἐν τῇ αὐγῇ σου
 φαιδρά καὶ θάλλουσα μυσθίνην.
 Ἴδέ! ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου
 ἄκανθα ἔγεινε κ' ἐκείνη!

Καὶ πίπτεις τέλος εἰς τὸ βάρος
 τῆς συμφορᾶς καὶ τῶν ἐτῶν,
 χωρὶς φαιδρότητα καὶ θάρρος,
 ψυχρὸν καὶ ἄπνουν σκελετόν.

Ἴδου ὁ βίος! . . πόσον, πόσον
 εἶναι γλυκὺ καὶ ποθητὸν
 νὰ πέρη τις ὑπὸ τὴν δροσὸν
 τῶν ἀνθηρῶν αὐτοῦ ἐτῶν!

Πρὶν ἢ τὴν πτέρυγα τὴν θείαν
 μακρὰν τανύσῃ ἢ χαρά,
 πρὶν ἢ μαράνη τὴν καρδίαν
 ὁ χρόνος καὶ ἡ συμφορά.

Ἐντὸς νὰ κλίνῃ τοῦ λειμῶνος
 ἐγγὺς εἰς τὰνθη τάπαλά,
 καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος
 τὸν ὕπνον του νὰ βαυκαλᾷ.

Ἰκτώβριος 1893.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ GISMONDA TOY SARDOU καὶ ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ τοῦ
 Κ. Λ. Ραγκαβῆ.—ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Ἑλληνικὸς δρα-
 ματικὸς θίασος.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τοιοῦτο τὸ νέον ἔργον τοῦ Σαρδοῦ καὶ ἡ ἐξοχος
 διδασκαλία αὐτοῦ. Πάντες οἱ κριτικοὶ ἔρρανον διὰ
 τῶν ὠραιωτέρων καὶ εὐδομοτέρων ἀνθέων τὴν Σάρ-
 γραν καὶ ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ τὸ σχῆμα τοῦ Ἀλ-
 μερίου ὑποδυσάμενου Guilty.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ Σαρδοῦ πρὸ τῆς διδασκαλίας
 ἐστὶ αὐτοῦ ἐγέννησε παρόμοιον ζήτημα πρὸς τὸ με-
 ταξὺ τοῦ Catule Mandès καὶ τοῦ Leoucavallo ὑφιστά-
 μενον τέως περὶ τῶν *Pagliacci*, ὅπερ οὐλῶ ἔλαξεν,
 ἤχθη δὲ πρὸ τῶν δικαστηρίων. Περὶ τοῦ ζητήματος
 τούτου, ὅπερ ἤγειρε πρῶτον μὲν Ἕλληνας τις, εἶτα
 δὲ ἐπίσημοποίησεν ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς διὰ τῆς
 εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Συζητησέων ἐπι-
 στολῆς αὐτοῦ, ἐπισημάμεθα ἤδη λόγον ἐν ταῖς προ-
 τέραις ἡμῶν ἐπιθεωρήσεσιν.

Παραθέμεθα ἕκτενῃ ἀνάλυσιν τοῦ νέου ἔργου
 τοῦ Σαρδοῦ οὐ μόνον διότι τοῦτο εἶνε λίαν ἐνδια-
 φέρον, ἀλλὰ καὶ διότι πολλαὶ σκηναὶ καὶ πολλὰ ση-
 μεῖα τοῦ ἔργου σμπέπτουσι πρὸς σκηνὰς καὶ σημεῖα
 τῆς Δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν τοῦ κ. Κλέωνος
 Ραγκαβῆ, τὰς δὲ σκηνὰς ταύτας θὰ παραβάλλωμεν
 ἐν ἐπομένῃ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει.

Ἐν τέλει σημειούμεθα ὅτι ἡ δεποινὶς Roussail,
 ἄλλοτε ὑποκρίτρια τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας, κατήγ-
 γειλε τὸν Σαρδὸν ὅτι ἐκλεψε σκηνὰς τινὰς δράματος
 αὐτῆς ἐπιγραφομένου *Judith*, τὸ δὲ ζήτημα ἀννέ-
 χθη τῷ ἔταιρειᾳ τῶν δραματικῶν συγγραφέων. Ὁ
 Σαρδὸς ὅμως ἠρηθήνῃ ν' ἀπαντήσῃ. Τοιοῦτό τι συνέ-
 δη τῷ Σαρδοῦ καὶ πέρουσι, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς
Mme Sans-Gêne, καταγγελλθέντι ὑπὸ τοῦ κ. Lemon-
 nier, συγγραφέως τῆς *Madame la Maréchale*, ὅτι ἔλαβε
 πολλὰ ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ μέγιστον τῶν ζητημάτων, εἶνε τὸ ἀνω-
 τέρω μνημονευθὲν μεταξὺ τοῦ Σαρδοῦ καὶ τοῦ ὁμο-
 γενεοῦς δραματικοῦ Κλ. Ραγκαβῆ. Ἐπιψυλασσομένα
 δὲ ἕκτενῶς περὶ αὐτοῦ ἀκολουθῶς νὰ ὁμιλήσωμεν, ἐ-
 πιβάλλον ἡμῖν θεωροῦντες νὰ ποιήσωμεν λόγον περὶ
 τοῦ ἄρτι εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφικομένου ἑλλη-
 νικοῦ δραματικοῦ θιάσου, τοῦ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ
 θεάτρου Μνηματακίων ἤδη διδάσκοντος.

Ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματακίων ἀπὸ τῆς Κυριακῆς
 7 ἰσταμένου διδάσκων ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος
 καταλέγει ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ τὴν ἐνθουσιωδῶς
 ἀνευφημηθεῖσαν πρὸ διετίας μὲν καὶ πρότερον ἐν τῇ
 βασιλίδι τῆδε τῶν πόλεων, ἐξ ἧς καὶ ὀρμαῖται, ἄρτι
 δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου θαυμασίως κατὰ τὴν κοινὴν
 πάντων ὁμολογίαν διέπλεσε τὴν Φαῦσταν τοῦ κ.
 Βερναρδάκη, περὶ ἧς ἐν καιρῷ ἐποιήσαμεθα λόγον,
 ἐπισπασαμένη τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχαρι-
 στήρεια τοῦ ποιητοῦ τῆς Μερόπης, καὶ ἐν Ἀλε-
 ξανδρείᾳ, δεσποινίδα Βερόννη.

Ὁ θίασος οὗτος πρῶτον κατὰ τὴν περίοδον ταύ-
 την παράστασιν ἔδωκε τὴν *Adrienne Lecouvreur* τοῦ
 Scribe, τὴν συνταχθεῖσαν χάριν τῆς μεγάλης Ραχῆλ,
 ἥτις τὸ μὲν πρῶτον ἠρνήσατο νὰ διδάξῃ αὐτὴν, εἶ-
 τα δὲ, πεισθεῖσα ταῖς συμβουλαῖς φίλων, ἔγραψε τῷ
 Scribe τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον:

«Je vous demande à deux jenoux notre rôle d'*Adrienne Lecouvreur*».

RACHEL.

Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐν ἐκτάσει ἐγράψαμεν ἐν
 τοῖς τέσσαρσι πρῶτοις τεύχεσι τῆς «Νεολόγου Ἐβδο-
 μαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως», ἐπανήλθομεν δὲ ὅτε ἐδί-
 दाξεν αὐτὸ ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἡ δεποινὶς Αἰκ. Βε-
 ρόννη ἐν τῷ θεάτρῳ Βερόννη, καὶ αὐτῆς ἐπισημάμεθα
 λόγον ὅτε ἀκολουθῶς ἡ μεγάλη τραγωδὸς Σάρρα ἐ-
 πέδειξε τὴν τελειωσὶν τῆς ἐξόχου τέχνης αὐτῆς ἀπὸ
 τῆς σκηνῆς τοῦ αὐτοῦ θεάτρου κατὰ τὴν τελευταίαν
 ἐν Κωνσταντινουπόλει παρουσίαν αὐτῆς. Τὸ ἔργον
 τούτου, ὅπερ χαρακτηρίζεται γαλλιστὶ ὡς *drame-co-*

médie συντετάθη τῷ 1849, ἐδιδάχθη δὲ ὑπὸ τῆς Ραχὴλ θαυμασίως κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ τότε κριτικοῦ τῆς « Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων » Jules Janin, τὴν φερομένην ἐν τῷ ὠμίῳ τόμῳ αὐτοῦ *Rachel et la tragédie*. Τὸ ἔργον τοῦτο, λησμονηθὲν ἐπὶ τινα χρόνοι, ἀνεγράφη αὐθις ἐν τῷ δραματολογίῳ τῆς Γαλλικῆς Κωμῆδος τῷ 1888, ὅτε ὑπιδύσατο τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τῆς μεγάλης καλλιτέχνης δὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἢ χαριστάτην δεσποινίς Bartet, ἥτις πρὸ διετίας μὲν ἐδίδαξε τὴν *Adrienne Lecouvreur* καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς ἐκθέσεως τῆς Βιέννης, ὅτε αὐτόσε μετέβη ἢ Γαλλικὴ Κωμῆδιᾳ, εἶτα δὲ ἐν Λονδίῳ καὶ αὐθις ἀκολούθως ἐν τῇ Γαλλικῇ Κωμῆδιᾳ. Ἡ *Adrienne Lecouvreur* ὡς πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ἔχει, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ δράματος δηλοῦται, τὸν διάσημον φίλιν τοῦ Βολταίρου καὶ ὑποκρίτριαν τοῦ Γαλλικοῦ-Θεάτρου, ἢ ὑπόθεσις δ' αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τοὺς ἔρωτας τῆς Ἀδριανῆς μετὰ τοῦ εὐγενοῦς τὴν ψυχὴν καὶ γενναίου κόμητος τῆς Σαζωνίας καὶ τὴν ἀντιζηλίαν τῆς κομισσῆς de Bouillon πρὸ τὴν Ἀδριανὴν ἐπὶ τῷ κόμητι τῆς Σαζωνίας.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματακίων τῆς Ἀδριανῆς Δεκουβρὲρ νῦν ὑπῆρξε ἐξοχος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Βερῶνν, ἥτις καὶ ἐν Ἀθήναις μέγαν ἦρατο θρίαμβον κατὰ τὴν κρίσιν πάντων κοί ἰδίᾳ τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐν τῷ Ἄστει, ὅτε ἐδίδαξε τὸ ἔργον τοῦτο. Ἀπὸ τῆς δευτέρας πράξεως μέχρι τῆς πέμπτης ἢ ἑλληνικῆς καλλιτέχνης ἀπὸ ἐπιτυχίας μεταπίπτει εἰς ἐπιτυχίαν. Ἀπὸ τῶν ὠραίων καὶ παθητικῶν στίχων τοῦ La Fontaine τῶν Deux Pigeons μέχρι τῶν φλοερῶν στροφῶν τῆς Φαίδρας

... Je ne suis point de ces femmes hardies
Qui, goûtant dans le crime une tranquille paix,
Ont su se faire un front qui ne rougit jamais,

οὗς κατὰ ἑλληνικὴν μετάφρασιν, τηροῦσαν τὸ περιφημον *Jamais* ἐξελληνιζόμενον εἰς π ο τ ἔ, ὅπερ χάνεται ἐν τῇ μετάφρασει τοῦ Ἰακ. Ραγκαβῆ ἔχει δὲ μεγίστην σημασίαν, διὰ καθαρᾶς καὶ εὐήχου φωνῆς εἶπε μετὰ πολλῆς δυνάμεως, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὑψίσταται τὰς ἐκστάσεις τῆς δι' ὀσφρήσεως δηλητηριάσεως καὶ τοῦ θανάτου, ἢ δεσποινίς Βερῶνν ἦν ἐξοχος καλλιτέχνης, θαυμασία. Ἐδικαίως δὲ πληρέστατα ἐκείνους, οἵτινες ἀνέκαθεν ἀνεγνώρισαν τὴν τέχνην αὐτῆς καὶ ἀνωμολόγησαν αὐτήν, οἵτινες δύνανται νῦν νὰ εἰπῶσιν ὅτι ὁ πρῦτανος τῶν κριτικῶν Sarcey εἶπε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει: « Πόσον χαίρομεν, ὅταν ἔχωμεν δίκαιον, ἔστω καὶ ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου ἢ σχεδὸν ὅλου, διότι ἔχομεν δίκαιον ».

Τῇ Τρίτῃ 8 ἰσταμένου ἐδιδάχθη κωμῆδιᾳ τις μετ' ἄσμάτων ἀτάκτως παρεντιθεμένων ἐπιγραφομένη Ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἀντὶ παντὸς ἄλλου προτιμῶμεν τὴν σιγὴν. Παρατηροῦμεν μόνον ὅτι τὸ θέατρον οὐδενὶ ἐπιτρέπεται νὰ ρυπαίη ἐπὶ τέλους.

Μετὰ ταῦτα ἐδιδάχθη ἢ Καμελιόφορος (*Dame aux Caméliés*) τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ. Περὶ τοῦ δράματος τούτου, δι' οὗ κατήρξατο τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ δραματικοῦ σταδίου ὁ τῆς *Étrangère* καὶ

τῆς *Denise* συγγραφεύς, ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει καὶ ὅτε αὐτὸ ἐνταῦθα ἐδίδαξεν ἢ Σάρρα, μνησθέντες τότε καὶ τοῦ ἐγερθέντος ζητήματος τοῦ πῆλου τοῦ Duval ὅτε ἐδιδάχθη τὸ ἔργον ἐν τῷ *Porte Saint-Martin*. Τὸ ζήτημα τοῦτο συνίστατο εἰς τὸ ἐξῆς. Ὁ ὑποκρινόμενος τότε τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς Duval Lafontaine, εἰσερχόμενος κατὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαργαρίτας Gautier κρατεῖ τὸν πῆλον αὐτοῦ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, εἰπούσης δὲ τῆς Μαργαρίτας ὅτι αὐτὴ ἦτο ἐκείνη ἢν ἐζητεῖ, ἦτοι ἢ Μαργαρίτα Gautier, ὁ Lafontaine ἐπιτίθησι τὸν πῆλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀφαρῆ δ' αὐτὸν μετὰ πέντε λεπτά, πεισθεὶς περὶ τῆς ἀφιλοκερδείας αὐτῆς. Τοῦτο ἐπραξεν ὅπως ἀποδείξῃ περιφρόνησιν πρὸς τὴν, ὡς ἐνόμιζε, καταστρέψασαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τὸ ἀκροατήριον δὲ τοῦ θεάτρου, ἰδὼν τὸν Lafontaine φέροντα τὸν πῆλον, δὲν ἐνέκρινε τοῦτο καὶ ὑπὸ φρικιάσεως κατελήθη, ὅτε δὲ οὗτος ἀφῆρσεν αὐτὸν ἐπιθύρισε: « Ἐπὶ τέλους ». Τὴν ἀποδοκιμασίαν ταύτην ἔρμηνεύων ὁ Sarcey ἐπέπληξε τὸν ὑποκριτὴν καὶ ἐκραξε πρὸς αὐτὸν κάτω τὸ καπέλλο (*Chapeau bas*), ὑποστηρίζων ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται πρὸ γυναικὸς πρὸς ἢν τὸ πρῶτον παρουσιάζεται τις ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς νὰ φέρῃ τὸν πῆλον. Ὁ Δουμᾶς ὅμως αὐτὸς ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ὑποκριτοῦ, ἀποδείχθεις ἐν τούτῳ ὁ δραματικὸς ὢν ὁ κοινωνικὸς νόμος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πατρὸς Duval.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἐθίξαμεν οὐχὶ ὅπως ἀναφέρωμεν αὐτὸ εἰς τὴν παράστασιν τῆς παρελθούσης πέμπτης οὔτε ὅπως εἰπῶμεν ὅτι ὁ ὑποδοκίματος τὸ σχῆμα τοῦ Duval ἠκολούθησε τῇ γνώμῃ τῆς κριτικῆς ἢ τῇ τοῦ Δουμᾶ, καίτοι ἡμεῖς θὰ προετιμῶμεν τὴν τοῦ δραματικοῦ μάλιστα τοῖς ἡμετέροις ἦθεσι προσήκουσαν, ἦθεσι καταδικάζουσιν αὐστηρότερον τῶν γαλλικῶν τὴν Gautier, οἷα τὸ πρῶτον παρίστατο τῷ Duval, ἀλλ' ἀπλῶς χάριν τοῦ περιέργου αὐτοῦ.

Ἡ ἔρμηνεῖα τῆς Καμελιόφορου ἐγένετο ἐπιτυχίς. Ἡ δὲ δεσποινίς Βερῶνν ὑπεδύσατο τὸ σχῆμα τῆς Μαργαρίτας μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας μεθ' ἧς καὶ τὸ τῆς Ἀδριανῆς. Τὸ δὲ ἀκροατήριον κατεχρηγοκρότησεν αὐτήν. Σημειωτέον πρὸς τούτοις ὅτι αὐτὴ φέρει πάντοτε φιλοκάλους καὶ νεᾶς ἀμφιέσεις. Ἐν τῷ θιάσῳ τούτῳ ὑπάρχουσιν ὑποκριταὶ διακεκριμένοι ὡς οἱ κ. κ. Σφήκας, Ἐμμ. Λοράνδος, Κουρῆς, ἀναμένεται δὲ καὶ ὁ κ. Πετρίδης.

ΧΡΟΝΙΚΑ.— Ἐξ Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι νοστιμώτατα θεατρικά: Ὄστω ἔν τινι θεάτρῳ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ δοθέντων τῶν *Faust* καὶ *Barbier de Seville*, τὰ μὲν κυριώτατα πρόσωπα ἔβαλον κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγγλιστί, κατὰ τὸ ἥμισυ ἰταλιστί, τὰ δὲ δευτερεύοντα πρόσωπα ἔβαλον γερμανιστί καὶ οἱ χοροὶ ἰσπανιστί. Ἀληθῆς Βαβυλωνία.

Ἄγγλις δὲ τις ἐν συναυλίᾳ ἔβαλε μόνη σχεδὸν ὅλην τὴν τετάρτην πρᾶξιν τοῦ *Trepatore* τὸν ἦχον τῆς *Léonora*, τὸ *Miserere*, τὸ ἔσσμα τοῦ ὀρφάνου, τὸ τοῦ βαρυτόνου καὶ τοῦ χοροῦ. Ὅλα αὐτὰ μόνη.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ